HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, tečí a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — No. 51. | Sobota (Saturday), 17. prosince (December) 1977 | Cena 25 centů

Children of the Streets

J.E. KARP


Thrown away.


Huddled together against the cold.


"Harder than the pavement is rain



"Zrazená revoluce"

Časopis italských jezuitů "Civiltà cattolica" věnoval ve svém posledním čísle úvodník 60. výročí říjnové revoluce. Autor na začátku článků připomíná, že podle názoru některých marxistů to byla "zrazená revoluce" a klade si otázku, zda z tohoto typu revoluce mohl tedy vzejít jiný socialismus než ten, který je u moci v Sovětském svazu. Domnívá se, že to nebylo možné, že tedy stalinismus skutečně logicky vyplynul z leninismu, a že původního leninismu se důsledně drží i současný sovětský režim. Z toho pak vyvozuje závěr, že má-li se socialismus stát opravdu demokratickým a pluralistickým, je třeba znovu přehodnotit právě leninismus.

Posuzování říjnové revoluce je však nutno podle článku doplnit též úvahou o křesťanském a lidském významu této události. V tomto směru není ovšem možno zapomenout na milionové oběti na životech, nesmírné utrpení dalších milionů nevinných lidí a protináboženský ráz říjnové revoluce se vším násilím, lží a rafinovaností. Současně je ale též "znamením doby"; jasně našim generacím připomíná, že křesťané nebrali svou víru vážně a nesplnili zcela svůj úkol zvláště v oboru sociální spravedlnosti. V článku stojí: "Nelze např. říci, že říjnová revoluce vznikla v Rusku bez příčin a z ničeho; naopak, byla plně uzrálým plodem ateistických a materialistických proudů minulého století, především marxismu, vycházejícího částečně ze sociální nespravedlnosti a zlosti nad přetvářkou t.zv. věřících křesťanů. Dokázala rovněž, že **chceme-li vytvořit společnost bez Boha a proti Bohu, vyjde z toho protilidská společnost.**

Tato výstraha neplatí jen pro komunistické země, ale i pro západní státy, kde ateismus a materialismus rovněž hrají důležitou úlohu ve společenském životě. Je nutno tedy přiznat, že říjnová revoluce je i zrcadlem nedostatků a chyb křesťanů. Berdjajev správně napsal, že "pro křesťana by měl mít komunismus obzvláštní význam, neboť je důkazem nesplněné povinnosti, kterou křesťanství neuskutečnilo.".

Závažnost říjnové revoluce je nakonec pro křesťany v tom, že jim ukazuje a vyčítá jejich nevěrnost a nedůslednost, a že je vyzývá, aby v dějinách prakticky a konkrétně uplatňovali evangelní poselství bratrské lásky, která je nemyslitelná bez spravedlnosti. Každý křesťan má vytvářet lidštější a bratrštější vezdejší svět, který je pro něho přípravou a "předsíní" věčnosti.

Autor článku v Civ. Catt. pak v závěru upozorňuje, že jestliže křesťané musí posuzovat říjnovou revoluci velmi přísně, poněvadž nesplnila své sliby a vyžádala si v lidských dějinách dosud nevídané oběti na lidských a kulturních hodnotách, stejně přísně musí posuzovat i své vlastní dosavadní historické nedostatky, nesplněné povinnosti a opomenuté příležitosti k dělání většího dobra a k přemožení všech egoismů v životě soukromém i veřejném. Proto nad komunismem zvítězí nakonec jen upřímně a do všech důsledků prožívané a praktikované křesťanství.

K předvánočnímu zamyšlení: Drazí čtenáři, nepřehlédněte hořejší článek: "Zrazená revoluce." — Jeho obsah zavazuje i nás, chcete-li mít už za týden — o vánocích, Kristových narozeninách — klidné svědomí a mír v duši. — Zvláště my exulanti se nad jeho obsahem — i nad těmi obrázky kolem dokola — poctivě zamysleme. Ano, určitě, komunismus nám doma všechno vzal. Víru v Boha a v sebe nám vzíti nedokázal. Ta nám pomohla ve svobodných zemích začít znova. Svou prací a pílí už máme zase dávno nový domov, ale při tom jsou na světě lidé, kteří ten domov nemají — ne vždycky vlastní vinou — a komunismus jim ho slibuje. Že proti tomu jedinec nic nezmůže? Ba jo! Buďme shovívavější jeden k druhému, dejme se dohromady, pomáhejme si — vždyť přece dobře víte, že svorným Bůh požehnává — a hned se vše kolem nás změní k lepšímu!

A víte, že na této změně smýšlení závisí naše vánoční rodinná pohoda?




The city's flotsam and jetsam.


Their only affection.




Life passes them by.







Sloupek informací

K ROZEPŘIM MEZI ARABY, O OTAZNÍKU NAD PORTUGALSKEM A NOVÉM Z PRAHY

Minulý týden jsem v chicagské TRIBUNE četl zajímavý článek od M. Cherifa Bassiouni, rodáka z egyptské Káhyry, profesora mezinárodního práva na De Paul univerzitě. Napsal mimo jiné: "I kdyby Izrael zmizel, přesto by arabský svět zůstal ve zmatku. Pro Araby není snadné přijmout pragmatická řešení..." Vývoj minulých čtyřech týdnů, po cestě egyptského prezidenta Sadata do Izraele, dává autorovi za pravdu. Arabské státy jsou rozkmotřeny jak již dávno nebyly (přitom to "rozkmotření" je asi slabé slovo).

□

KONFERENCE "SEKYRÁŘŮ" V TRIPOLISU

Termín "sekyrář" si vypůjčuji z komunistického slovníku: označují se jím funkcionáři, kteří ze všech možných řešení různých problémů — politických, ale i osudu lidí, například — si vždy vybírají ta nejbezohlednější. Z arabských států nejradikálněji odsoudily Sadatovu návštěvu v Jeruzalémě Libye, Alžírsko, Irák, "Lidová republika" Jižního Jemenu a Sýrie. Představitelé těchto zemí se sešli spolu se zástupci palestinských organizací ve dnech 1. až 4. prosince na konferenci, ku které pozval do Tripolisu libyjský diktátor Muamar Kaddáfi.

Podle informací evropských komentátorů se však účastníci po nekonečných jednáních shodli jen na tom, že založí "Vojenské velitelství", které bude mít sídlo v Sýrii — a na "zamrznutí" diplomatických vztahů s Egyptem. Skutečnými "sekyráři zůstali nakonec jen Alžírsko, Libye a ovšem někteří Palestinci. Vůdce syrské delegace prezident Assad a spolu s ním prý i šéf PLO Arafat trvají na politickém řešení konfliktu se Sadatem a na Středním východě. Zástupce Iráku z konference odešel s tím, že jeho vláda svolá do Bagdádu vlastní konferenci arabských států. —

Anwar Sadat reagoval na výsledky jednání v Tripolisu zrušením diplomatických styků se Sýrií, Libyí, Alžírskem a Jižním Jemenem. Ve středu 7. prosince oznámil předseda egyptské vlády Mamouh Salem v parlamentě, že bylo nařízeno uzavření sovětských konzulátů a "kulturních středisek" v Alexandrii, Port Saidu a Aswanu a československého, polského a východoněmeckého konzulátu v Alexandrii.

Tento krok byl zdůvodněn tím, že zmíněné státy "prostřednictvím konzulátů a kulturních středisek kontaktovaly svoje agenty v Egyptě a podněcovaly je k opozici vůči Sadatově iniciativě... sabotovaly egyptské snahy po míru s Izraelem a šířily marxistickou propagandu".

V Moskvě, ve Východním Berlíně, ve Varšavě a v Praze to budou samozřejmě dementovat, ale znáte-li jejich stanovisko k Sadatově návštěvě Izraele, tak dáte předsedovi egyptské vlády asi za pravdu. Pražské RUDÉ PRÁVO o ní předminulý týden psalo takto: "Jde o komplot s imperialismem proti životním zájmům arabského lidu, podobně jako šlo v Mnichově (v roce 1938, pozn. J.N.) o osudové spiknutí proti naší zemi a ve prospěch agresora." Ukázka jadrné řeči "sekyrářů"...

□

ANI SADAT NEZAHÁLÍ

Prezident Sadat se zřejmě rozhodl "kout železo dokud je žhavé": pozval do Egypta na 14. prosince ku konferenci o Středním východě zástupce velmocí a Izraele a Araby, kteří se rozhodnou přijít. Velikým pomocníkem v jeho další iniciativě se ukázal být jordánský král Hussejn, který již mnohokrát v minulosti prokázal konstruktivní přístup k choulostivým problémům této oblasti.

Ve středu 7. prosince odletěl Hussejn do syrského hlavního města Damašku k překvapivé návštěvě u prezidenta Assada, který pak odcestoval do Saúdské Arábie, jež mu pomáhá udržovat jakýs-takýs pořádek v jeho státní pokladně. Saúdská Arábie byla o minulém víkendu konečnou stanicí i pro jordánského krále Hussejna, který tam zavítal po dvoudenních rozhovorech se Sadatem v Káhyře...

Je téměř jisté, že jeden z klíčů k budoucnosti Středního východu leží v rukou saúdského krále Khalida a jeho poradců. Jeho země má dík nesmírnému bohatství výjimečné postavení mezi arabskými státy — a má je i zásluhou toho, že v krizích minulých let podporovala vždy ta střízlivá, pragmatická stanoviska, která pomáhala je překonat. — V "privátním rozhovoru", který měli reportéři NEWSWEEKu s prezidentem Sadatem předminulý týden mu byla položena otázka, "do jaké míry podporuje Saúdská Arábie jeho mírové snahy". Odpověď: "Chtěl bych vás ujistit o jedné věci. Vztahy mezi mnou a Saúdskou Arábií jsou bratrské a přátelské. Rozumíme si na sto procent." Je-li to pravda, tak akcie míru stoupají...

□

PORTUGALSKO: NEBEZPEČNÁ VLÁDNÍ KRIZE

V době od dubna 1976 až do začátku letošního prosince nepřicházely z nejzápadnějšího cípu evropského kontinentu nějaké zvlášť špatné zprávy. (Viz H.N. 24. 4. a 14. 8. 76.) Z demokratických voleb konaných před dvěma a půl lety vyšla vítězně umírněná Socialistická strana Mario Soarese (105 mandátů), který se stal předsedou menšinové vlády, jež ve 263-členném parlamentě vždycky získala podporu — např. 73 poslanců Sociálně demokratické strany, někdy dokonce i 40 komunistů — pro své plány usměrnit především inflační vývoj ekonomie, narušované revolučními roky 1974 až 1975.

To platilo až do 8. prosince, kdy se hlasovalo o změnách v některých znárodňovacích zákonech ze zmíněného údobí: Soares chtěl zrušit některá vyvlastňovací opatření a nastoupit cestu k trhovému hospodářství. Jenom sto poslanců hlasovalo pro, 159 proti, čtyři nebyli přítomni. Prezident Antonio Aamalho Eanes (zvolený v červenci loňského roku více než 60 procenty národních hlasů) musí nyní najít nového ministerského předsedu, anebo do 90 dnů vypsat nové volby. —

Z výše uvedených čísel vyplývají dvě zajímavosti. Proti Soaresovi hlasovali i zástupci straniček, které jednak reprezentují dědice bývalého Salazarova režimu, který vládl Portugalsku skoro padesát roků — jednak radikálové, kteří jsou ještě "levější" a radikálnější než komunisté. Navíc nehlasovali pro svého vůdce ani všichni poslanci jeho Socialistické strany, jichž je — jak jsem výše uvedl — celkem 105. Tu první skutečnost lze vysvětlit oportunní snahou opozice — od ultra-levičáků přes komunisty k fašizujícím skupinkám — dostat se k novým všeobecným volbám, od nichž si slibují lepší výsledky. To druhé je pak důsledkem vleklé krize uvnitř Scaresovy Socialistické strany, v níž se vytvořila "levice" kolem bývalého ministra zemědělství Lopese Cardosa, která v otázkách pozemkové reformy je pro komunistickou metodu vyvlastňování. Prozatímním vítězem hlasování parlamentu v Lisabonu je tedy Portugalská komunistická strana (PKS).

Četl jsem v novinách z Československa: "Požadavky portugalských komunistů přijali za své též účastníci nesčetných (podtrhl J.N.) protestních stávek, k nimž dochází v posledních týdnech..." Napsáno koncem listopadu.

Demokracie v Portugalsku tedy ještě nevyhrála.

□

NOVÍ ČLENOVÉ VLÁDNOUCÍ GARDY KSČ

V jedněch komunistických novinách z Československa jsem před časem zahlédl fotokopii dopisu z pražského Hradu nějakým horlivcům "socialismu". Hlavička na levé straně nahoře zněla: "Dr. Gustáv Husák, generální tajemník Komunistické strany Československa, prezident Československé socialistické republiky". Funkce v tomto pořadí! Myslím, že to velmi správně vyjadřuje platnou skutečnost: nejdříve partaj, potom teprve stát a jeho orgány... (Dovedete si představit, že byste z Bílého domu dostali dopis předepsaný "Jimmy Carter, člen Demokratické strany, prezident Spojených států"?)

Dne 1. prosince zasedal v Praze ve Vladislavském sále pražského Hradu ústřední výbor vládnoucí KSČ a zvolil nové členy orgánů, které jsou nad vládou a parlamentem. Čerstvým kandidátem předsednictva a tajemníkem jejího vrcholného orgánu se stal — "jednomyslně zvolen" — Miloš Jakeš, 55letý rodák z Českých Chalup na Krumlovsku, absolvent Vysoké stranické školy v Moskvě (1955—58), který za takzvaného "Pražského jara" dokázal tehdejšího vůdce KSČ Alexandra Dubčeka přesvědčit, že je stoupencem jeho reforem. Srpnová okupace v r. 1968 ukázala, že to jen hrál.

Mikuláš Beňo, nový tajemník ústředního výboru KSČ, nar. 1930 v Nové Bošáci, má diplom Akademie společenských věd Komunistické strany Sovětského svazu v Moskvě a poslední čtyři roky byl vedoucím sekretariátu generálního tajemníka KSČ Husáka.

Tajemníkem nejvyššího stranického orgánu se stal také Jindřich Poledník, od roku 1974 předseda Socialistického svazu mládeže, který je jakousi obdobou sovětského komunistického Komsomolu. Začátkem letošního července mu bylo 40 roků, se šedivými skráněmi se již těžko hodil jako "mládežník". A protože se jinak "osvědčil", bylo jistě vhodné přeložit ho do jiné funkce.

Novým předsedou (po výše zmíněném Jakešovi) takzvaně Ústřední kontrolní a revizní komise KSČ je nyní 52letý Miroslav Čapka z Rakodav na Přerovsku. Tato komise je velmi důležitým orgánem komunistické partaje, jakýmsi "watch-dog committee" jejích členů a orgánů.

K informaci o těchto nových velepánech KSČ a tedy "socialistického" Československa bych jen ještě dodal, že Poledník a Čapka v průběhu "Pražského jara" a různých demokratických reforem "resignovali" na svoje tehdejší funkce v partajním aparátě (21. 3. resp. 8. 8. 1968). K "životu" je probudila až okupace. Takže se mezi lidem ví, s kým je nyní co do činění.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B. s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

December 17, 1977 — Vol. II, No. 51.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

V. FOLKE:

FRAGMENT BOLESTNÉHO ŽIVOTA

ROZLOUČENÍ S MILANEM RŮŽIČKOU

"Srdce nemá zapotřebí oběti, ale důvěrnosti."

Flaubert

Životní odysea vzácného člověka, nadaného tvůrce "velmi vhodných slov" dospěla k mlčenlivému konci. Nalezli jsme tak příležitost konfrontovat pravdivost Růžičkova aforismu s realitou: "Nejhorší pravdou je ta, jíž se bojíme uvěřit". Milan Růžička opustil navždy tento orwellovský svět dne 17. listopadu ve švédském exilu. Pouhé čtyři týdny po výročí padesátých narozenin jeho unavené srdce odmítlo přijímat další zatěžkávací zkoušky. V oslavné poznámce jsme Milana nazvali soudobým Childe Haroldem, jehož spleen a nedobrovolná pout' světem pramenily z iracionální reality dnešního nemocného světa, nikoli z byronovského romantismu. Připíjeli jsme na zdraví a klid jeho těžce zkoušené duši, která se nikdy nedokázala vyrovnat s tíží exulantského údělu. Stal se obětí neřešitelného dilematu — zbaven možnosti žít v nesvobodné vlasti a současně neschopen čelit úskalím života exilu na svobodě. Téměř trvale ho provázel pocit osamění, isolace, existenciální (nikdy však existenční) úzkosti.

Během své bludné pouti světem nepotkal vytouženou Sentcent rodin vlastní televizi a celá třetina jich má své vlastní auto. Americké investice tam dosahují 14 bilionů dolarů. V poslední době tam byla objevena bohatá ložiska měděné rudy a prý také je naděje, že u severního pobřeží ostrova pod mořským dnem jsou ložiska zemního oleje, avšak s jejich těžbou se dosud nezačalo. Samostatné Portoriko by nebylo hospodářsky schůdné a tedy by nebylo schopno uživit své obyvatelstvo; proto drtivá většina obyvatel ostrova si nepřeje nezávislost a chce zůstat přidružena ke Spojeným státům. Při referendu v roce 1967 se 60.4 procenta voličů vyslovilo pro pokračování nynějšího statutu "přidruženého svobodného státu" (ačkoliv Spojené státy tam prakticky rozhodují o všem), 38.98 procenta vyslovilo přání, aby se Portoriko stalo americkým státem, a pouze 0.6 procenta se vyslovilo pro nezávislost ostrova. President Ford v prosinci 1976 podal návrh, aby se Portoriko stalo 51. státem unie.

Komunistické země, zejména Kuba, vedou mezinárodní propagandu pro nezávislost Portorika, které prohlašují za kolonii Spojených států; doufají, že v případě jeho nezávislosti by je jeho neřešitelné ekonomické potíže donutily připojit se ke komunistickému táboru.

tu, která by s něho sňala to neúnosné břímě samoty. K jeho neštěstí, tento druh žen se vyskytuje pouze ve wagnerovské mythologii. Milanovi, snad jako málokomu, chyběl ten věčně lidský dialog mezi mužem a ženou; daleko víc jeho emociální součást než ona fyzická. Záchovnou dávku něhy a důvěrné náklonnosti nestačila nahradit všechna péče a pozornost mnoha dobrých přátel ze všech koutů světa.

Nesnesitelnou samotu se snažil kompensovat téměř nepřetržitým proudem korespondence s přáteli. Trvale vyhledával ujištění, že alespoň někdo ví o jeho existenci. Svůj raison d'être spatřoval v boji o návrat do svobodné vlasti. V jeho představách byl tento návrat spojen s vysvobozujícím únikem z bludného kruhu exilového tápání. Chtěl být nablízku tomu, co se děje doma a proto také dal přednost švédskému asylu před americkým. Cítil potřebu být čerstvě informován o činnosti těch, kteří se rozhodli zápolit o společný cíl na domácí frontě.

Z umělců, které pokládal za své spřízněné duše, jejichž dílem a myšlenkami se nejčastěji zabýval, měl snad nejraději Ladislava Klímu. Růžičkova afinita ke Klímovi nebyla samozřejmě náhodná. Lze vysledovat mnoho společných rysů, které je oba tak propastně oddělily od běžných lidských a hlavně občanských prototypů. Jejich odlišné dimenze vnímání vidění, naprosté pohrdání společenskými konvencemi, to vše je stavělo do role podivínů, podezřelých individuí.

Tady se sluší, k Milanově posmrtnému potěšení, ocitovat slova Václava Havla ze stati o Alfrédu Radokovi. Havel v něm obnažuje kvality Radokových nepřátel; je to v podstatě táž kategorie lidí, kteří nikdy nedokázali pochopit a přijmout za své typy Klímů, Radoků, Růžičků a dalších. Poslyšme, co říká Havel: "Někteří ho téměř fyzicky nenáviděli. Tou sveřepou a vytrvalou nenávistí, které jsou schopni jen oni: lidé bez fantazie, bez srdce, bez humoru, bez velkorysosti, bez talentu, lidé ješitní a samolibí, lidé se zlýma očima. ... byl totiž umělcem, který dokázal nejen ostřeji, než kdokoliv jiný, vnímat hrůzu lidské tuposti, ale který byl navíc nadán schopnostmi jeho odpůrcům osudově odepřenými; vidět všechny tragické a groteskní paradoxy života, radovat se z jeho krásy i odkrývat jeho ubohost, cítit pátou dimenzi věcí — dimenzi tajemství." Havlovo nahlédnutí do nitra lidské nízkosti je v plné harmonii s tím, co napsal F. X. Šalda před více než půl stoletím na adresu nepřátel Ladislava Klímy." Křídlo jest hřích a zločin těm, kdož jsou nuceni chodit po čtyřech nebo se vléci po břiše."

Na potměšilou otázku lidí se zlýma očima, která bude znít: "A co vlastně tenhle Růžička napsal světoborného, v čem spočívá jeho přínos pro českou literaturu", nejspíše odpovím: Ve srovnání s Jiráskem málo, na objem; co do myšlenek a významu, s ohledem na dobu a okolnosti, za nichž to "málo" napsal, velmi mnoho. Každý z jeho aforismů nebo epigramů, odvážně zacílený na základy opresivního systému, v době občanského osmělování, znamenal významný krůček na obtížné cestě k svobodě projevu, nepatrný posun směrem k osvobození od strachu. Byl to příspěvek k erozi a degeneraci mordýřského řádu, jenž od té doby posílá významné lidi do vyhnanství nebo do vězení, spíše než na šibenici nebo ke zdi. Proto je dnes Solženicyn na svobodě a Havel v kriminále. Oba jsou však naživu a mohou si dokonce dopisovat s následovníky Stalinova a Gottwaldova trůnu.

Jsou lidé, kteří potřebují slyšet mínění věhlasných autorit, kdykoliv mají uvěřit něčemu pozitivnímu. Pokud tedy neuvěřili v nadání a význam umělecké osobnosti Milana Růžičky, zde se nabízí ohodnocení z pera jednoho z nejvýznamnějších českých spisovatelů. Josef Škvorecký v dopise švédským úředním představitelům napsal: "Znám jak vrozené nadání M. Růžičky, tak typ jeho složité osobnosti. Bez nejmenších pochyb, M. Růžička jest jedním z nejnadanějších českých autorů, žijících nyní v exilu..." Podobně se o Růžičkovi vyjádřili — básník Pavel Javor, Pavel Tigrid, autor "Joba" J. Strnad a všichni ti, kteří dokázali proniknout do hlubších geologických vrstev Růžičkovy komplikované duše.

*

Krátce před úmrtím byl Milan Růžička pozván jako jeden z delegátů na "Biennale di Venezia", kde hlavním tématem významného symposia jsou umělecké a kulturní problémy zemí ve Východní Evropě. Milanovy poslední týdny života byly poznamenány radostí z výhledu na cestu do Benátek. Tato skutečnost, zdůrazněná mnohokrát v jeho posledních dopisech, právem vylučuje jakékoliv spekulace o dobrovolném odchodu. V hierarchii Růžičkových hodnot toto pozvání představovalo víc než pro druhé znamená luxusní automobil, nový dům, nákladná cesta kolem světa. To byl prostě celý ON, dojemný a obdivuhodný výtvor ze stejného paranoidního těsta, z téže schizofrenní Boží dílny, odkud vzešli filosof Ladislav Klíma a malíř Vladimír Boudník, jako bližení.

Pro nás, Milanovy důvěrné přátele, je téměř nepředstavitelné, že již nikdy nenalezneme v odpolední poště ani jediný jeho dopis — výron hluboce trpícího nebo nejvýše št'astného srdce — napsaný tím povědomým úhledným rukopisem. Bude nám bolestně scházet všudypřítomná pelyňková příchut' Růžičkových aforismů, jež po léta byla kořením všeho inteligentnějšího exilového tisku.

Milan se často vracel ve svých dopisech k Havlově již citované stati o Radokovi. Zdála se mu předznamenána jeho vlastní citovou tóninou, nalezl v ní frekvenci svých nejniternějších pocitů. Rozlučme se tedy s Milanem Růžičkou slovy Václava Havla, stěží lze nalézt vhodnější. "Mezera, kterou v našem světě zanechal blízký člověk, má jeho jedinečný a neopakovatelný obrys. Můžeme na ni nemyslet, nemůžeme ji však už nikdy odstranit nebo zaplnit. Je dobře, že tomu tak je: vždyt' právě dík své nezaplnitelnosti je tato mezera vposledku vlastně jen jinou formou přítomnosti toho, jehož odchodem vznikla."

Nezávislé Portoriko by nebylo hospodářsky soběstačné

San Juan. — Hospodářská situace malého, avšak silně zalidněného amerického ostrova Portoriko (3,500 čtverečních mil, 3 miliony obyvatel; kromě toho 2 miliony Portorikánců žijí ve Spojených státech) je málo utěšená. Tamní průmysl je vesměs ve stavu stagnace, lehký průmysl, dříve velká naděje tohoto ostrova, upadá, podle odhadů 29 až 40 procent aktivního obyvatelstva je bez práce, zemědělství je opuštěno, lidé se stěhují z venkova do měst nebo do Spojených států, Spojené státy musí doplácet skoro třetinu celoročního rozpočtu Portorika — (jen na potravinové lístky vydávají 600 milionů dolarř ročně) — nové cizí investice a hrubý národní důchod klesají. Průměrný důchod na osobu činí asi 2000 dolarů, avšak bohatství je na tomto ostrově velmi nerovnoměrně rozděleno: 10 procent nejbohatších rodin vlastní 35 procent tamního bohatství, zatím co spodních 40 procent rodin se musí spokojit s pouhým 8.9 procenta. Veřejný dluh dosahoval v roce 1975 celkem 6.6 bilionu dolarů, soukromý 5.3 bilionu dolarů, což je příliš mnoho na tak malou zemi.

Ačkoliv hospodářský život tohoto ostrova stagnuje, zvyky spotřebitelů se nemění a zůstávají silně americké: 93 pro-

ČESKÉ NEDELNÍ BOHOSLUŽBY
jsou u sv. Prokopa
v Chicagu
každou. neděli
v 10:30 hod. dopol.

Z ČESKOSLOVENSKA
boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle, pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

Vděčná vzpomínka

—1976— 21. Prosinec —1977—

Každým rokem bývají v některých rodinách veselejší či smutnější vánoce — podle toho, co kterou rodinu během roku potkalo.

My nezapomeneme nikdy na ty loňské, kdy nám poprvé chyběl v našem rodinném středu náš milovaný manžel, otec a pradědeček

JOHN BOHIL

Kdo jste jej znali, vzpomeňte si laskavě na něho s námi v modlitbě.

ANNA BOHIL, manželka;
Joseph BOHIL, syn; Irene (Joseph) KUBIK, dcera;
4 vnoučata, 3 pravnoučata

NABÍZÍME VÁM
pohodlný zděný dům ve Stickney. Slunná kuchyně, moder. koupelna, 2 ložnice, garáž, patio, nové topení, snadná údržba.
O další informace volejte výhradně
VIC TĚŠÍNSKÝ
Telefon: 749-4422
Jax Realty
6531 W. Cermak Rd., Berwyn
OFICIÁLNÍ ODHAD VAŠEHO MAJETKU ZDARMA
Zmiňte se o tomto inzerátu v H.N.

Proč a nač se ještě zpovídat?

Zajímavou kapitolou dnešního uspěchaného a přespříliš materiálně zaměřeného života poznamenaného všemi konsekvencemi z toho vyplývajícími, by byla statistika pořízená na základě údajů o psychoterapii kontra sv. zpovědi. Kterou z obou možností volí katolík v situaci vyžadující radikální řešení a kde některá z obou forem je adekvátní. Z pochopitelných důvodů nejsou podobná srovnání proveditelná, ale i teoretická úvaha na dané téma by mohla leccos napovědět a po případě dát podnět k zamyšlení. V dnešní době není vzácností, že se člověk dostane do takové psychické nerovnováhy, na jejíž zvládnutí už sám nestačí a začne hledat pomoc. Příčiny mohou být různé od rodinných a manželských problémů přes ekonomii a zaměstnání, až k těm nejprivátnějším emocionálním.

Dost často končívá postižený v křesle některého psychoterapeuta, jehož metoda odpovídá zhruba klientově vkusu, zkušenosti, přesvědčení atd. Má-li být dosaženo aspoň trochu uspokojivého výsledku, pak nelze šetřit časem a většinou ani penězi. Takové seance se mohou protáhnout na měsíce, občas i na léta. A resultát není vždy v souladu s vynaloženou námahou. Většina terapeutů se snaží pomoci pacientovi k hlubšímu sebepoznání a do tohoto stádia se také mnozí po určité době pracně dostanou. Tím ovšem ještě není vyřešen původní problém, je to jen polovina cesty k úspěchu. Jak se svými nově nabytými znalostmi o hlubinách svého "já" člověk naloží je ovšem otázka, na kterou neexistuje žádná standardní odpověď. Poznatky, které takto člověk o sobě získá jsou většinou jistě cenné jako takové, důležité však je, kolik užitku přinesou při řešení akutní situace. V řadě případů se jen rozčeří hladina a pohne se spodním nánosem, ale jen značně zkušený terapeut si také dovede poradit s vedlejšími produkty, které se objeví takřka zákonitě. Mnozí pacienti, kteří vystřídali několik psychiatrů/psychologů ovládli perfektně příslušný žargon a dovedli úspěšně "spolupracovat", aniž by jim bylo pomoženo s problémem, se kterým vlastně původně přišli. Existuje mnohem prostší způsob jak se vypořádat s tlačícím svědomím, což je jednodušší výraz pro psychickou nevyrovnanost, totiž jít ke sv. zpovědi. Není to zajisté žádný převratný objev, spíš tak trochu pozapomenutý. A má spoustu výhod, pokud to člověk myslí vážně a upřímně.

Z Krále Lávry si patrně kaž-

(Dokončení na str. 5)

DOBA ADVENTNÍ

ČTVRTÁ NEDĚLE ADVENTNÍ

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, z andělova zvěstování jsme poznali, — že tvůj Syn se stal člověkem. — Prosíme tě: Vlej nám do duše svou milost, — abychom skrze jeho umučení a smrt — dospěli k slávě vzkříšení. — Nebot' on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA IZAIÁŠE (Iz 7, 10-14)

Hospodin promluvil k Achazovi: "Vyžádej si znamení od Hospodina, at' hluboko v podsvětí či nahoře na výšinách!" Achaz však řekl: "Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina."

Tu pravil Izaiáš: "Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí roztrpčovat lidi, že roztrpčujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je 'Bůh s námi')."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM (Řím 1, 1-7)

Pavel, služebník Ježíše Krista, povolaný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti, kterou Bůh skrze své proroky ve svatém Písmě už předem oznámil o svém Synu; ten vzhledem k pozemskému bytí pochází z potomstva Davidova, vzhledem k Duchu svatosti je ustanoven jako Syn Boží s mocí skrze vzkříšení z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost ke konání apoštolského poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí víry všecky národy. K těm patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal.

Všem vám v Římě, které Bůh miluje a povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE (Mt 1, 18-24)

Narození Ježíšovo se událo takto:

Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha svatého. Josef, její muž, byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě; proto se rozhodl propustit ji potají.

Ale když pojal ten úmysl, hle, anděl Páně se mu zjevil ve snu a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; nebot' co v ní bylo počato, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; nebot' on spasí svůj lid z jeho hříchů."

To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: "Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to jest přeloženo 'Bůh s námi'."

Když se Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Páně a přijal svou manželku.

PROSINEC

Jaroslav Seifert

Jak je to dávno bílé střechy,
pod prsty zlato na ořechy,
maminka sladké mandle krájí
a děti ani nedutají.
Tajemství patrně je tlačí,
Stromek je svázán na pavlači.
Pak náhle jako o sklo mince
zazvoní zvonek. Tišší, tišší
je smutek vždycky při vzpomínce.
Čas letí prudce! Třeskni čiší!

Ze sbírky Jaro, sbohem.

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.
POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Zušlechtění nebo proměna vášní znamená, že se vášeň osvobozuje od žádostivosti a že do ní vstupuje tvořivý prvek. To má základní význam pro etiku. Ze všeho nejdřív a především se musí člověk snažit, aby se osvobodil od otroctví. Každý stav, který se nesnáší s duchovní svobodou nebo se jí příčí, je zlem. Každá žádostivost (concupiscentia) je nepřátelská svobodě ducha a člověka zotročuje. Každá žádostivost je nenasytná a zároveň nutně vede k omrzení. Nemůže být ukojena, protože jde o nedobré nekonečno touhy. Existuje jiný druh touhy, jež se také vztahuje k nekonečnu, jako např. hlad po absolutní spravedlnosti. Požehnaní jsou ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, protože se starají o věčnost a ne o nesprávné nekonečno. Božská skutečnost naplňující náš život je pravým opakem nudy a prázdnoty, jaká se rodí z nedobrých rozkoší života. Žádostivost je ve své podstatě netvůrčí a je pravým opakem tvůrčího činu. Tvůrčí čin je štědrý a obětavý, zatímco žádostivost chce vše sama pro sebe, je hrabivá, nenasytná, vyděračská. Pravá láska dává milovanému sílu, zatímco žádostivá, smyslná láska vysává sílu druhé osoby jak vampýr. Proto stojí proti sobě žádostivost a svoboda, žádostivost a tvořivost. Žádostivost je zvrhlá a vnitřně zesláblá vášeň. Moc je tvořivá síla, ale existuje také žádostivost moci; láska je obětavá síla, ale existuje také žádostivost lásky.

Ať už byla prvotní příčina, jež vedla k dnešnímu nadměrnému zdůrazňování sexu, jakákoliv, nesmíme z toho obviňovat samotného Freuda. Je třeba spravedlivě rozlišovat mezi Freudem a freudismem, jakýmsi druhem pansexualismu, který vše redukuje na sexus do takové míry, jak to Freud nikdy neměl v úmyslu. Ti, kdo dovedli jeho teorii analýzy do extrému a interpretovali všechno v termínech sexu, stali se terčem ostré satiry. Nejzajímavější příklad byl uveden v G. K.'s *Weekly*, kde byl život převeden do termínů piva místo sexu:

Dnes je uznanou skutečností, že všechny lidské motivy a činy mají svůj zdroj v pivu, a to nejen u dospělých, ale i u dětí ...

Celý život dítěte (obojího pohlaví) je ovládán pivem. Prvotním činem, jehož je dítě schopno, je žádostivý výkřik. Prokázali jsme, že nejde o nic jiného, než o volání po pivě nebo po jiném nápoji. Dalším činem dítěte je pití. Nedostává pít pivo, protože jeho organismus na to ještě není zralý. Ale v pozadí požitku z mléka je touha po pivě. To nazýváme primární instinkty. Druhotné instinkty nalézáme v radosti ze zvuků, jež připomínají vytahování zátky z láhve, ze zlatohnědé barvy, z pěnivých látek (např. z mýdlové pěny) atd. Dítě docela instinktivně volá na otce »tata« (je v tom zvukomalba a znamená vyražení zátky) a na matku volá »mama« (to je zvuk tekutiny, nalévané do sklenice). Všechno klokotání, které dítě ze sebe vydává, je jen dokladem o mohutnosti jeho pudů ...

Většina našeho vědění se zakládá na snech, které považujeme za nejspolehlivější zdroj vědeckého poznání. Víme (nebudeme zde uvádět důkazy, které by byly příliš komplikované a obšírné), že i zcela malé děti mají sny o pivě. Ba, co víc, nesní o ničem jiném než o pivě. Zdá-li se dítěti o loďce na jezeře, co je to jiného než symbol piva? Nebo o přívalu deště, o řece, o moři? Všechno žluté nebo hnědé znamená pivo. Všechno pěnivé a jiskřící je pivem. Každá věc v jiné věci je pivem (např. jádro ve skořápce zřejmě znamená pivo v láhvi). Všechno, co vychází z nějakého otvoru, je pivem. Pivem je vše, co se hýbe, zvlášť rychle se pohybující drobné věci představují krůpěje piva. Skutečně, můžeme bezpečně prohlásit, že dítě nemůže snít o ničem jiném než o pivě. Jiný sen ani není možný ...

Uveďme si příklad z praxe. Měli jsme pacientku, slečnu X. Jednoho dne přišla silně rozrušena. »Mám strašně pocuchané nervy«, naříkala, »pomozte mi, prosím«. Profesor Bosh vzal anamnézu a ponechal ji v ústavě na pozorování. Objevil, že si před spaním kartáčuje vlasy. Kartáč měl jantarovou barvu a jeho rukojeť byla průsvitná. Nemocná jej vždy pomalu pozvedla ke rtům, zarazila se, a pak se jím teprve dotkla vlasů. Neuvědomovala si to gesto. Na mou otázku pak odpověděla, že jí před několika lety lékař přísně zakázal pít jakýkoli alkoholický nápoj. Byla před tím zvyklá na sklenku piva při večeři. Profesor Bosh ji to všechno vysvětlil a přesvědčil ji. Nemocná se pak podrobila léčení a brzy se dokonale uzdravila.

Křesťanství, na rozdíl od extrémního freudismu, není

tak omezené, aby považovalo sexus za nejdůležitější z životních instinktů nebo aby hledalo příčinu duševních poruch pouze v jeho potlačení. Je-li potlačení zbloudilých a nedovolených impulzů příčinou duševních abnormalit, jak si pak vysvětlíme, že nejméně normální jsou lidé, kteří se nejvíc oddávají tělesné zvůli, a že nejnormálnější mezi lidmi jsou ti, kdo věří v náboženství a mravnost? Křesťanství se dívá na život s větším porozuměním a odkrývá v nefyzické, morální oblasti ne jeden, ale několik zdrojů vedoucích k duševním poruchám. Jistě že jedním z nich je sexus; ale je tu ještě šest jiných možných příčin: pýcha, lakomství, hněv, závist, nestřídmost a lenost.

Abychom porozuměli vlastní úloze pohlavního pudu, zamysleme se nad pravou přirozeností člověka. Každý člověk touží po dokonalosti. Ustavičně se snaží převýšit sám sebe, vyjít ze sebe, rozšířit se, aby unikl ze svých vlastních mezí. V každém z nás je jakýsi druh svaté netrpělivosti. Naše já se v každém z nás cítí omezováno, chce se rozšířit; země se mu zdá příliš malá a hvězdy blízké; čím více nás dosažené uspokojuje, tím více hladovíme. Chceme být dokonalí; ale existujeme jen tak, že uskutečňujeme. A protože nejsme schopni nalézt pokoj sami v sobě, snažíme se překonat svá omezení a rozpínáme se třemi směry: rozumem, tělem nebo věcmi.

Sebezáchova je prvním zákonem přírody a z ní vyplývá oprávněná sebeláska; kdybychom sami sebe nemilovali, nemohli bychom dál žít. Náš Pán nám připomínal, že máme milovat své bližní jako sami sebe. Sebeláska nemůže existovat sama o sobě, podobně jako žaludek nemůže existovat bez potravy, nachází tedy jeden směr, kterým se může rozvíjet, a to v získávání vědomostí. Čím víc pravdy poznáváme, tím víc se rozvíjí naše osobnost. Touha po sebezdokonalení dosahuje k nekonečnu. Ještě nikdo neřekl, »Znám toho dost«. Proto také nemáme rádi, když někdo před námi něco tají (a to se netýká jen žen). Jsme nenapravitelně zvědavi; jsme stvořeni k tomu, abychom poznávali.

Z mezí svého těla můžeme uniknout druhým směrem, tím že naše tělo pokračuje v nových osobnostech. Každá láska vede ke vtělení. Pro zachování a pokračování lidského života nám Bůh dal dvě touhy a dvě radosti: jednak je to radost z jídla, aby se uchoval tělesný život jedince, jednak radost z manželského soužití, aby se uchoval život rodu.

Třetí cestou k sebezdokonalení je vlastnictví věcí. Jako jsme svobodni vnitřně, protože můžeme svou duši nazývat svým vlastním majetkem, tak chceme být svobodni i navenek a mít svůj vlastní majetek. Osobní nebo soukromé vlastnictví je pro člověka přirozené, je to ekonomická záruka svobody právě tak jako je duše duchovní zárukou.

Církev nás učí, že lidská osobnost usiluje stále o dokonalost a je neklidná, pokud nerozvíjí svůj rozum věděním, nezachovává život svého rodu v manželství a nezajišťuje si hospodářskou jistotu vlastněním věcí. Tyto snahy, instinkty, touhy jsou spravedlivé a pocházejí od Boha. Ve všech případech se já snaží nalézt jiné já. Protože já miluje samo sebe, miluje také vědění, tělo i majetek.

Ale odkud se pak berou úchylky, když jsou tyto touhy přirozené? Jak by mohly být příčinou psychózy, úzkosti, komplexu – vždyť oči viděním a uši slyšením nic takového nevyvolávají? Kdybychom byli zvířaty, nestaly by se tyto snahy o zdokonalení nikdy příčinou poruchy, protože touhy zvířete mohou být plně uspokojeny; lidské touhy však nikoli. Žádné zvíře nemá zájem o chlorofyl, když se podívá na nějakou květinu, a veverka netrpí komplexem strachu, že třebas za deset let bude nouze o oříšky. Impulzy a vášně člověka jsou však závislé na jeho vůli. Protože nejsou mechanicky ustanoveny jako prostředky ke spáse jeho duše, může svých vášní zneužít, udělat si z nich cíl a v jejich relativitě hledat absolutno.

Sebeláska, sama o sobě dobrá, může se zvrhnout v sebebožňování, když člověk říká: »Já jsem svým vlastním zákonem, svou vlastní pravdou, svým vlastním měřítkem věcí. Nikdo mi nemá co říkat. Co prohlásím za správné, také správné *je*, a co nazvu špatným, je špatné. A proto jsem bůh«. To je hřích pýchy, zvrácená sebeláska, která se stala pýchou. Taková nepodložená nafoukanost je jednou z hlavních příčin, proč jsou lidé nešťastni. Čím víc balón nafoukneme, tím je lehčí ho propíchnout. Takový egoista chodí po světě opatrně, protože je ve stálém nebezpečí, že se mu jeho nepravé hodnoty zhroutí.

(Pokračování příště)

JAN VYHLÍDAL:

Jak strýc Rozchold pozbyli hříběcí

(Dokončení z min. čísla)

Ferda uctivě poděkoval, zaplatil pětku a jaksi nesměle se vracel domů. Cestou rozvažoval: Tož co mám dělat? Všecko pasoje na stréčka, jak na teho valacha, a dež tech liků ožejó, co předepsal, meslim, jim to neoškodí, ale muže pomuct. Přeznat se nesmim, co se mně v Lazničkách stalo, det' bech nevedržel v dědině. Debe jim liky měle nejak škodit, zastavim oživáni a pudo znovo.

Rozetnul takto gordický uzel pochybností a kráčel veseleji do Jakubovic, přece však, když vcházel do gruntu, zabuchalo mu srdce. Vešel do jizby a uviděl strýčka na lůžku se potit pod centnýřovými peřinami hanáckými.

"Tož vitám tě, senko," poděkovav na pozdravení napočínal hovor Rozchold, "dobře, že jož deš."

"Tož jak je vám, stréčko, pořád se mně cesto ščokalo po vás."

"Moc zle. Všecko mě klanči, e te peřene, jak be se na mě bořel svět. Tož s jakó deš?"

"Meslim, že s dobro. Nelekéte se toze: Povidal mně, že se vás chetá soché lunzoch na zpusob hříběciho o koni."

"Se hlópé, Ferdo?" zvolali strýček. "Mě se chetat lunzoch?"

"Ale, stréčko, poslechnite. Přenda tam dám mo !lašo s vodo a on všecko ohodl, co je vám, jakože ste letité, dost' pře sobě, že vám teče z nosa a dech nedotahojete, že nemáte choti na jidlo a na piti, slabé do chuze. To všecko řekl."

"Je to možny?"

"No je. Až sem se temo podivil," tvrdil Ferda.

"Tož ten lunzoch to meslim bode," zarmouceně pronášeli Rozchold. "No, co nabečime, jož sem se tode nabel dost', ohno teda drohém."

"Nic se nebujte, stréčko ,tak zly to ešče néni, neso vám pomoc za pětko. Máte pré pit čaganko a napařovat si noc košťálim a v dekách ležet, abeste bel pořád v teple a poto."

"No, to se ešče hodi oživat," přijímali zprávu strýc, "jenom abe mně to pomuhlo; naše hřebice jož kolekrát sem to dělal a večestila se a je zas kuň."

"No tak viza, jenom ležte, já zavolám tetičko a hned' vám toho navařime a ešče napařime."

Na dvoře Ferda všecinko vyložil hospodyni a hned se dali do vaření čekanky, jíž na suché komoře měli hojnost. Až byla uvařena, másni hrnek odvaru strýc pomalu srkali a zároveň majice nohy na okraji škopku napařovali si nohy a dýchali čekankovou páru. Až z nich teklo jako z trouby při pečení šperků, zavinul je Ferda do dvou houní, přikryl ještě duchnou, nafouknutou peřím jakou nejpyšnější Hanák, a uložil hospodáře na lůžko.

"Ach, jejda, jejda," lkal hospodář, ale Ferda napomínal: "Jenom se, stréčko, držte, za párkrát bodete zas jak fik."

"To mám žizeň, debech tak měl hlt piva," prosil Rozchold.

"To nende, stréčko. Jenom se hamujte, pivo vám neoteče," ještě důtklivěji varoval Ferda.

Tato procedura se opakovala po celý týden; sedmý den, když hospodyně pozorovala, že červený flíček z paty se ztratil a že nemoc vychází též nosem, tož pospíšili si nemocného košťálim nakouřit. Ferda držel křidýlku strýčkovi pod nosem a ostrá pára hnala do nozder, až Rozchold zakýchli, že obrázky svatých na stěnách se hýbaly.

"No chvála Páno Boho, že zdravj se tě vrátilo, to poznávám podlivá teho selnyho kéchnóti," radovala se hospodyně.

"A já so taky rád, že zas stréček bodó s nama v polo," přichvaloval Ferda.

"Ferdo, pod' sem k lužko bléž."

"Co chcete, stréčko?"

"Dežs mně tak pomuhl — necitim jož to pchani v patě a volně se mně déchá e jidla se chetám — tož debech zhasl spiš jak te, tož odkazojo tě ten klenek pola o selnice — je teho bezmála na štere měřece — na véměno, abes měl kósek svyho chleba a nemosel na ňé nekde střihnót a po tvé smrti pak bode z té roli fondaci za mě a mó manželko a velebné pán taky tebe do teho mužó přebrat. Tož včel bodeme kvit."

Ferda byl tak dojat, že se měl co bránit, aby slz vděčnosti neprolil. Když se trochu opanoval, děkoval hospodáři: "Stréčko, jak vlastniho tatíčka decke sem vás ctil — oca toze málo sem znal — a takovém vděčném zostanu až do hrobo tmavyho. Pámbu vám popřé ešče dlóhéch let, abechme ve zdravjó a spokojenosti na grontě hospodařele. Pámbu zaplat!"

Ještě téhož dne strýc Rozchold s postele slezli, počali se táhat po stavení a za několik dní vrátilo se jim bývalé zdraví.

Do smrti se nedověděli, že léčeni byli dle receptu určeného pro valacha!

Jen když to pomohlo!

Proč a nač se ještě zpovídat?
(Dokončení ze str. 4)

dý vzpomene na výjev, kdy holič, tížen tajemstvím, musí je, pro úlevu své duše našeptat do duté vrby. Ten bradýř nečekal na odpověď či na analýzu, potřeboval to jen dostat ze sebe ven. Zkušenost, kterou mnohý z nás udělal v životě už víckrát. Globálně řečeno, je to základní kámen většiny psychoterapií. Jenže kam jít šeptat tajemství povahy často tak choulostivé, že třeba i při pomyšlení na ně zčervenáme studem? Zpovědnice je k tomuto účelu místo velice příhodné, ovšem za předpokladu, že jsme ochotni splnit i další podmínky pro dobrou zpověď. Už rozhodnutí jít se vyzpovídat přináší úlevu, poněvadž jsme tím de facto zvolili možnost se o své problémy podělit. Zpytování svědomí je vlastně v kostce analýzou našeho života, ač delšího či kratšího časového úseku. A pracujeme na tom sami, bez zásahu další osoby, řeklo by se na vlastní pěst. Je ovšem žádoucí, abychom předtím poprosili o přispění Ducha sv., jinak zůstaneme jen kdesi u povrchu. To ovšem nepociťujeme jako zásah druhé osoby, tato pomoc přijde zevnitř a nenápadně. Zpytování svědomí je vcelku prostá úvaha, při níž se nesnažíme dostat naše skutky do celé řady souvislostí, nýbrž většinou pouze konstatujeme, že to či ono jsme udělali, popřípadě neudělali, ale udělat měli. Mimo to jsou zcela jasně stanovená pravidla a každý čin (hřích je zhodnocen jako takový, takže na nás je jen uvědomit si, za jakých okolností se tak stalo.

Sám sobě si člověk většinou tolik nelže, takže na povrch vyplave i to, co bychom patrně velice neradi viděli na př. v tisku. Tento moment může být souhlasný i v psychoterapii, kde rovněž vyjde najevo spousta věcí, většinou po delším čase, jenže dále se už cesty rozbíhají a není jisté, že se pak zase někde střetnou.

Aby zpověď byla platná a přinesla úlevu, je nutné též litovat to, z čeho se budeme zpovídat. Dnes není právě populární hovořit o pocitu viny a naše chyby se učíme svádět na všechno možné, prostředí, výchovu atd., ačkoliv fakt, že jsme lidé s vlastní vůlí, schopní aspoň do určité míry rozeznat dobré od zlého a že mezi těmito dvěma póly volíme svobodně, zůstává nezměněn.

Pro ty, kteří se zajímají o českou historii, vyšla kniha JOSEFA PEKAŘE

O smyslu českých dějin

Soubor 16 statí o klíčových osobnostech a událostech českých dějin. 400 stran. — Cena $9.00. Knihy má na skladě:
Velehrad,
2657-59 S. Lawndale Ave.,
Chicago, IL 60623

nebo v Ohiu: Václav Hesoun,
Box 344, Cleveland, OH 44127

DOPISY našich čtenářů

OREGON, OHIO:

Ctěná redakce Hlasu Národa a milí čtenáři!

Dnes chci alespoň částečně popsat naše dojmy z "Velehradské pouti" v Chicagu v neděli 20. listopadu. Nevěděli jsme bude-li nám možno se tam podívat, protože počasí v zimní době není zrovna příznivé k jízdě autem dvěstě padesát mil.

Tak jsme čekali na poslední chvíli, kdy povětrnostní stanice hlásila příznivé počasí na několik dnů.

Hned ráno v neděli o svátku Krista Krále o půl sedmé jsme se vydali na cestu. Pan Ludvík Vavřík řídil auto, s ním jela i jeho sestřenka, která je zde návštěvou z Československa, paní Marie Pospíšilová, moje manželka a já.

Dvacátý listopad 1977 bude zapsán v dějinách katol. Čechů a Slováků jako památný den, kdy byl v Chicagu posvěcen slovanský Velehrad a odevzdán svému účelu. První na americkém kontinentě, který nám i nadále bude s Boží pomocí hlásat slovo Boží a vydávat noviny v našem rodném jazyku. Jak to před jedenácti sty roky hlásali sv. Cyril a Metoděj našim předkům a jim přinesli křest'anství a vzdělanost a tak je zařadili mezi civilizované národy světa.

Chicagský Velehrad — ne budova, ale myšlenka — instituce — je nám jakousi náhradou za ten staroslavný Velehrad na Moravě, který je dnes dočasně umlčen, ponížen a udupán dnešními rudými mocipány. Ale my věříme, že brzy přijde doba a ten náš dnes pokořený slavný Velehrad se zastkví znovu v celé své slávě, a národ bude zas svobodně žít, nebojácně vyznávat víru svých předků, konat poutě a duchovně rozkvétat. Nezhyne roď, jenž věřit neustane . . .

Díky vám tam v Chicagu, kteří jste se zasloužili a přičinili o vybudování tohoto střediska.

Zvláště jeho pojmenování je šťastné; vhodnějšího jména jste nemohli vybrat než moravský Velehrad. Vždyt' Morava už v dávných dobách největšího rozkvětu i ponížení, vždycky byla, je a bude baštou křest'anství a národního cítění; její víra nikdy nezklamala.

O druhé hod. odpoledne byla v kostela Blah. Anežky České mše sv. a české biřmování, za zpěvu Velehradské písně.

Při přijímání byla zapěna píseň "Otče náš, vyslyš nás, zachovej nám národ náš. Jako shodou okolností sv. biřmování udělil americký Moravan — Jeho Excelence biskup Jan Mořkovský z Texasu, jehož rodiče a prarodiče pocházejí od Frenštátu na Moravě. Pan biskup mluví krásně česky i s frenštátským přízvukem, a je v současnosti asi opravdu jediný z naší katolické hierarchie v celých USA, který opravdu ví, v jaké vážné situaci je dnes víra a církev ve staré vlasti. Pan biskup Mořkovský svým příkladem dokazuje, proč je nutné ve svobodném světě a zvláště v USA se o tuto nespravedlivou situaci — v níž jsou věřící lidé v Československu sociálně diskriminováni — se zajímat, a proč je nutné i pro naši Ameriku, aby zde byly opět kulturní hodnoty a tradice každého národa ve vážnosti. Proto se snaží o to, abychom si zde v Americe co nejdéle udrželi mateřskou řeč, národní zvyky a kulturu, kterou jsme si přivezli ze staré vlasti.

*

O čtvrté hod. vysvětil pan biskup budovu Velehradu, pak následoval slavnostní banket, při kterém předseda Velehradu profesor František Schwarzenberg krátkým, ale výstižným proslovem slavnostně odevzdal nové středisko Velehrad svému účelu. Obřadník banketu Václav Hesoun z Clevelandu, představil vzácné hosty ze zahraničí — (z Říma, Londýna a Paříže) — a též přespolní — mimo Chicaga.

Zdravice přednesli zástupci všech katol. a národních organizací, počínajíc paní Mildred R. Janda, předsedkyní N. Svazu Č.K. Naposledy představil důst. Otce Víta, který byl hlavním iniciátorem tohoto střediska i Velehradu i Hlasu Národa a s Boží pomocí se mu podařilo přesvědčit zatím jen několik jedinců o důležitosti instituce amerického "Velehradu" pro naši starou i novou vlast.

Po kanbetě a programu mládež v národních krojích zatančila krásné národní tance. Byla odměněna nadšeným potleskem. Pak začala taneční veselice.

Sešli jsme se s mnoha našimi přáteli a známými. S dp. Václavem Michaličkou z Oklahomy, manželi Drahozalovými z Cedar Rapids, Iowa, p. Josefem Čambabou z Windsor, Ont., Canada, Msgr. J. Škarvadou z Říma, Václavem Hesounem z Clevelandu a mnoha jinými. Škoda, že nám nebylo možno s vámi všemi si promluvit, protože síň byla přeplněna pro velký nával poutníků a příznivců Velehradu.

Tak ta "Velehradská pout' " už je za námi a nikdy na ni nezapomeneme. Na druhý den po příjezdu domů zvonil telefon. Na druhém konci se ozval mužský hlas a pravým jadrným moravsko-slovácým nářečím povídá: "Tož vítaj, Janku, doma z tej velehradskej půti"; zrovna tak nám to říkávali u nás na Slovácku, když jsme přišli z pouti. To byl výraz upřímného přivítání. Vysvětlil jsem mu, jak to tam v Chicagu všecko bylo a krajan byl spokojen, jako by tam sám osobně byl přítomen, tak to všecko prožíval.

Zanedlouho už budou vánoce, svátky radosti, pokoje a míru. Tož vám tam v redakci a všem čtenářům přeji radostné prožití svátků vánočních, hojnost zdraví a požehnaný Nový rok.

Váš Jan Kučera

COLLEGE, POINT, N. Y.:

Milý Otče Víte,

Vy sám dobře víte, jak to v tom americkém obchodě chodí, hlavně jak při druhu této práce člověk má málo času. Máme malý grocery a delikatesní obchod, ve kterém se lopotíme 12 hodin denně, abychom se udrželi jen tak nad vodou. Z tohoto důvodu hlavně moje korespondence vázne v každém směru, co mě mrzí nejvíce, že na moje dopisy čekají moji příbuzní ve starém kraji. Lituji, že nám ještě nevybyl čas na to, abychom se podívali do Chicaga a jeho okolí, do Omahy a Boys Townu, který trochu podporujeme. Jejich vánoční nálepky posílám do staré vlasti. Škoda, že ještě o Boys Townu v Hlasu Národa nepsali. Byla to velmi dobrá a jedinečná myšlenka katolického kněze zachránit chudým hochům život. Věřím, že je hodně hochů, kteří jsou mu za to vděčni a kteří mu z celého srdce děkují, že dostali dobrý základ života, který na ulicích a i v mnohých rodinách naší dnešní Ameriky těžko by nalezli. Sám to denně slyším a vidím v našem krámě. Neznají ani otce ani matky a na Boha už zapomněli. Říkají, že kostel je jen business. Když na tu dnešní mládež myslím, tak si vzpomínám na svou babičku, která mně před 50 lety říkávala, že pravděpodobně se dožiji doby, kdy nebude kněžského dorostu, poněvadž mládež bude spustlá, že nebude ctít ani otce ani matku, poněvadž je nebude znát. Bohužel to prožíváme. Milý Otče Víte, chcete mi snad říci, že nemám pravdu? Těch špatných vidím denně mnoho a těch dobrých tak málo, přestože náš College Point je převážně katolický a obydlený bílým obyvatelstvem. Když jsem měl v úmyslu zajet do Chicaga, chtěl jsem navštívit předně Vás v redakci a případně vyhledat zbytek příbuzných. Nevyšlo to, poněvadž jsme dostali visum do staré vlasti a měl jsem tak možnost po 29 letech navštívit rodný kraj. Byl jsem překvapený slušným jednáním celníků u Bratislavy a rovněž tak na pasovém oddělení, kterým na otázku, proč jsem odešel, jsem odpověděl, že Stalinova vláda a komunnismus se mně nelíbily a tak jsem šel pěšky do volného světa. Na otázku, kde že to bylo, jsem odpověděl, že si dnes už nepamatuji, kde jsem přecházel hranice. Kostel z mého dětství jsem našel v naprostém pořádku. Bohužel naproti tomu vyučování náboženství je ze škol úplně vytlačeno. Volná škola bez Boha, jak se o ní dočítáme v denním tisku. Velice smutné jsou tyto zprávy. Jaképak nás čeká stáří v takovémto světě? Jaká bude budoucnost příštích generací? Kdo ještě věří v Boha? Ti páni, kteří vládnou světem, nevidí tu morální zkázu? Na čem pak chtějí stavět budoucnost a spokojenost národů? Končím svoji noční písemnou úvahu nad



PRO VÁNOČNÍ DÁRKY K PANCNERŮM V BERWYNU

Z Československa a jiných zemí největší výběr **křišťálového skla** i barevného, též keramiky — seznam zdarma. — Pravé **české granáty** z Československa.

Vánoční blahopřání v řečích: anglické, české, slovenské, polské, chorvatské, německé — ve výběru, jako jinde nenaleznete. České a slovenské v cenách: náboženské kus 25 centů, všeobecné kus 25, 35 a 40¢. Milým doma 25 a 30¢ kus. Poštovné 30¢ na každých 5 kusů.

Cukrovinky, bonboniéry a vánoční čokoládové ozdoby k zavěšení na stromky balené v pestrém staniolu. Švýcarské čokolády. **Čokoládové kafíčko** s rumovou příchutí, 1 lb. $2.95, poštou $4.50, 5 lb. poštou $16.25. Malinová šťáva.

Importované **byliny a čaje** — žádejte seznam.

Panenky v krojích. **Obrazy** sestavené z motýlích křídel, též olejomalby krajiny (originály) ze Španělska.

Do kuchyně: mák, kmín, trhané krupky, kuchyňské koření — žádejte seznam. **Strojky na krájení** chleba, salámu, sýra, zeleniny. **Mlýnky** na maso, housku a mnohé jiné. — **Sušené hříbky:** ¼ lb. $4.50, poštou $5.65 — ½ lb. $9.00, poštou $10.50. — **Karlovarské oplatky** $2.85, poštou $4.40.

Rekordy (gramodesky) ve výběru, jaký každého překvapí. — **Největší** a jedinečný výběr **českých zábavných knih,** slovníků, učebnic, obrázkových knih pro děti — výběr větší než kdykoliv předtím — ani v pražských závodech nenaleznete takový výběr.

Vlněné šátky na hlavu, pentle na kroje a vyšívané zástěry. — Nemožné vše vyjmenovati co máme pro Vás — přijd'te a přesvědčete se. Výběr a ceny uspokojí každého.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

TUZEX

poukazy nebo objednávky řádně a spolehlivě provede

SOCHOR

TRAVEL SERVICE

137 Washington Ave.
Endicott, N.Y. 13760

(Snad někdo stejně dobře, ale nikdo, nikdo lépe)

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS

9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546

A DIVISION OF

LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN

Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.

Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

světem. Ještě nahlédnu do Hlasu Národa a rychle spát a ráno zas za denním chlebem, který je trpký právě tím uvědomováním si situace, o které vám píši. Jsem už asi poslední z doplatitelů Hlasu Národa. Otci Vítovi jsem vysvětlil opoždění, doufám, že mi promine. To, co je navíc, je úrok za dlouhé čekání. Vím, že každý nerad čeká, ale H. N. je shovívavý, děkuji tedy mnohokrát. Vy, kteří jste se opozdili jako já, pošlete s vyrovnaným předplatným i předplatné na příští rok, který je už za rohem.

Se srdečným pozdravem na všechny v redakci

Váš čtenář A. B.

* * *

Náš milý newyorský čtenáři,

děkujeme za to Vaše noční rozjímání o světě. V tom Vám dáváme za pravdu, že ten dnešní svět není nijak růžový. Nezapomínejte však, že poslední slovo má vždy Pán Bůh a proto věřte jako my, že přes všechny ty negativní úkazy dnešní doby vše se ještě k dobrému obrátí. Pokud se týče Vaší poznámky o Boys Townu, chtěli bychom k ní dodat, že naopak bychom byli rádi, kdyby nám někdo nějaké pojednání o něm napsal. Velice si vážíme idee jeho vzniku a existence. Na všechno však sami nestačíme. A tak nezbývá než thémata zpracovávat postupně. Z dopisovatelů nám zatím nikdo článek o Boys Townu nenapsal. Třeba Vaše výzva někoho povzbudí, rovněž si Vás odvažujeme poprosit, žа Vám chvilka času i při té Vaší zaneprázdněnosti vybude, abyste nám Vy sám pár řádek o Boys Townu napsal.

Jinak Vám přejeme trochu více odpočinku a hlavně hezké prožití blížících se svátků vánočních.

Redakce lasu Národa

CICERO, ILLINOIS:

Ctená redakcia Hlasu Národa,

prihlasujem sa ako nový odbiratel vašeho listu. Posielam predplatné $15.00 na rok a $1.00 na výlohy, čo máte s tlačom. Hlas Národa sam kupoval vždy v novinovem stánku a sa ma zalúbil. Len tak pokračujte dalej a budete mat všade úspech.

S úctou

August Kasala

* * *

Milý náš nový stálý odběrateli,

upřímně děkujeme za předplatné a srdečně Vás vítáme do naší rodiny čtenářů Hlasu Národa. Jsme rádi, že jste se rozhodl předplatit si noviny přímo od nás. Jak už jsme několikrát vysvětlovali, Hlas Národa do kostelů a na novinové stánky dáváme jen proto, abychom vyhověli zvyku čtenářů, kteří byli zvyklí jej tam kupovat. Finančně však z toho nic nemáme. Ne, že bychom chtěli zbohatnout, ale ona zvláště na začátku, jak se u nás říkalo každá koruna je dobrá a tak jsme vždycky rádi, když z kategorie čtenářů, kteří si Hlas Národa kupují na stáncích, se aspoň někdo přihlásí za stálého odběratele. Potěšilo nás, že se Vám Hlas Národa líbí a doufáme, že i nadále s ním budete spokojen.

Se srdečným pozdravem a s přáním spokojených svátků vánočních

Redakce Hlasu Národa

DETROIT. MICHIGAN:

Ctěný Otče Víte a redakce,

posílám předplatné na Hlas Národa pro příští rok, než nastane to různé vánoční vydávání, a zbytek dejte tam, kde nejvíce potřebujete. Hlas Národa se nám líbí obsahem i úpravou.

Abych nepsala jen těch pár řádků, povím vám něco o osudu českých kostelů v Detroitu, i když to není zpráva radostná.

První český kostel, zasvěcený sv. Václavu na východní straně města, již patří minulosti. Když jsem přijela do Detroitu před padesáti lety, osada u kostela byla v rozkvětu. Z vyprávění jsem se dověděla, že tam nejdříve působil dp. Josef Janeček jako misionář, později jako farář. Ted' už byl kostelíček zestárlý, dřevo zčernalé, schody nahnuté, sešlapané. Uvnitř až do poslední doby byl však stále útulný. Farní budova byla prostorná, posledním jejím obyvatelem po několik desítek let byl nám všem milý kněz dp. Pavel Koníček. Bylo vždy radostné poslouchat, když sloužil velkou mši svatou. Krásně zněl jeho lahodný hlas, když zpíval Gloria a lidé v nadšení mu odpovídali: Sláva na výsostech Bohu. — Roky ubíhaly a s nimi i zdraví důstojného pána, až konečně musel odejít do výslužby. Dověděl se ještě, že kostel sv. Václava a okolí se má zbourat, že tam budou stavět nemocniční budovy a dálnici. —Rev. Paul Koníček byl povolán ke svému Stvořiteli v srpnu 1970. Když později nově přijetí ze staré vlasti se začali usazovati na druhé straně města, kde byl i Národní dům a Sokol, dp. Josef Janeček tam začal budovat kostel sv. Jana Nepomuckého a osadu. Sloužil tam P. Bohu a krajanům, až ve vysokém stáří odešel do výslužby. V domě své neteře paní Bronislavy Dostálové zemřel, když si jej Pán Bůh k sobě povolal. Byl to věrný sluha Páně a vlastenecky uvědomělý kněz, který v době světové války všestranně pracoval pro záchranu vlasti. Na jeho místo potom přišel rev. Josef Hlaváček. V té době se v ta místa už přestěhovaly spolky z první zaniklé osady. Brzy však se tam začala usazovat černá národnost a vše se náramně změnilo. Osadníci začali odcházet do vzdálenějších míst a kostel byl čím dále tím více osiřelejší. Domy se v okolí začaly bourat a kostel měl být též zbořen. Na žádost spolků a důstojného pána jej však ponechali. Okolo nastavěli nové budovy, což kostelu nijak neprospělo. Znovu se jedná o jeho zboření, poněvadž příjem nestačí na jeho vydržování. Dp. Hlaváček, ač je už ve výslužbě, dlouho neodcházel, zůstával jako kapitán, když se potápí lod' — až do posledku. Když mu pokročilá oční choroba nedovolila při mši číst, teprve tehdy se vzdal. Koncem září v kostele sv. Jana Nepomuckého sloužil poslední mši svatou, na kterou přišlo více lidí. Naposledy ho doprovázel kostel písní "Tisíckrát pozdravujeme Tebe." Při odchodu u dveří při podání ruky řekl každému několik srdečných slov, nás staré babičky obejmul a lehce políbil na čelo.

Odcházeli jsme se smutkem v srdci, že nám odchází duchovní otec a přítel, který nám řečí i srdcem rozuměl.

Doufám, že prominete a škaredé písmo přečtete. Ve stáří to již lépe nejde. Je-li dopis moc dlouhý, zkrat'te ho podle Vašeho úsudku, anebo odložte.

Hlasu Národa mnoho zdaru ve všem přeje

M. Matoušek

* * *

Millá naše čtenářko,

jakpak bychom mohli tak hezce napsaný dopis a tak poučný dopis odložit. Jsme opravdu rádi, že jste nám osud českých osad v Detroitu vypsala, je v tom kus zdejší naší historie a naše čtenáře jistě bude zajímat. V Chicagu potkal české osady podobný osud. Je to smutné zvláště pro staré pamětníky. Tím více by si lidé měli vážit toho, když jim je někde hlásáno slovo Boží v jazyce rodném.

Děkujeme pěkně jak za včasné zaslání předplatného, tak za Vaše milé řádky.

Přejeme Vám hezké prožití svátků vánočních a srdečně Vás pozdravujeme. Za redakci Hlasu Národa Otec Vojtěch Vít

---

INDIANAPOLIS, INDIANA:

Důstojný pane Vít,

zaslali jste mně 3 čísla Hlasu Národa na ukázku a mně se zalíbil. Proto Vám zasílám předplatné na rok. Nevěděla jsem o vašich novinách. Budu se vám snažit sehnat více odběratelů. Je mně již 87 let, jsem slepá na jedno oko a na druhém mám silný zákal, takže na něj mnoho nevidím a dlouho již zde asi nebudu, ale pokud budu živa, budu odebírat vaše noviny. Nevěděla jsem, že v Chicagu nějaký Hlas Národa vychází, jinak bych jej byla už dávno odebírala a četla. Odpust'te, že špatně píši, ale musím psát se zvětšovacím sklem v ruce, poněvadž jinak nevidím a to je trochu nešikovné, psát a zároveň držet zvětšovací sklo. Ta zaslaná tři ukázková čísla započtěte do předplatného. Váš list shání zbloudilé ovečky do stáda, kam patří, Bůh mu žehnej.

S láskou zůstávám

Mary Havlena

* * *

Milá naše nová čtenářko,

zaplat' Pán Bůh za zaslané předplatné i za snahu najít nám nové předplatitele. Jste opravdu moc hodná, takové upřímné zanícení bohužel schází mnohým z mladších generací, ale snad i oni jednou poznají, jak je důležitá práce pro Boha a vlast. Říkávalo se u nás, že příklady táhnou. Váš příklad by měl zapůsobit i na ty "nevěřící Tomáše". Vítáme Vás proto srdečně do naší čtenářské rodiny a přejeme Vám, aby i s tím jedním okem jste mohla naše noviny ještě hodně dlouho číst.

Milostiplné svátky vánoční a požehnaný nový rok Vám za redakci Hlasu Národa přeje

Otec Vojtěch Vít

MONTFORT, WISCONSIN:

Důstojný Otče Víte, ctěná redakce a všichni v tiskárně,

pracující pro náš tak milý a zajímavý časopis Hlas Národa, srdečně Vám za tu práci děkuji. Hlas Národa přichází pravidelně v pátek ráno a vždy se už na něj těšíme. Je v něm krásné a zajímavé čtení a ty pěkné dopisy od našich krajanů, škoda, že jich nemůže být více. Přiloženě posíláme předplatné $17.00 na rok 1978.

Přejeme vám všem veselé vánoční svátky a mnoho štěstí a zdraví v novém roce 1978.

Vaši čtenáři Hlasu Národa

Clement a Rosie Dicks

* * *

Naši milí čtenáři,

přijměte upřímné díky za včasné zaslání předplatného a za milá slova povzbuzení. Jsme rádi, že se Vám Hlas Národa líbí. To se to hned lépe pracuje, když člověk slyší, že práci nedělá nadarmo, že jsou s ní lidé spokojeni.

Přejeme vám radostné prožití svátků vánočních a hojnost Božího požehnání a zdraví do nového roku.

Za redakci Hlasu Národa

Otec Vojtěch Vít

Zaplat' Pán Bůh za dary tisku

Čtenářka Hlasu Národa, která nechce být jmenována, poslala tiskovému fondu Hlasu Národa velkodušný dar $50.00 a v přiloženém dopise píše: "Posílám dar $50.00 tisku k uctění P. Marie Hostýnské na poděkování, že vyslyšela moji velkou prosbu. Věřím, že na její přímluvu byla moje prosba vyslyšena, a proto i nadále ji budu prosit za další ochranu a pomoc. Stále a znovu pevně věřím, že kdo se k Panně Marii Hostýnské utíká, je vždy vyslyšen." — Utíkejme se proto vždy s důvěrou pod její ochranný plášť!

JOHN'S MOVING CO.



Stěhujeme odborně cokoliv — kamkoliv v USA (i do Kanady) — nábytek — bytový i kancelářský. Též jednotlivé těžké kusy nábytku — ledničky a pod. při přesídlení z jedné obytné čtvrti do jiné.
Spolehlivě — rychle — bezpečně. — Plné pojištění.

Telefon: 463-6015

Našim odběratelům léčiv a krémů:

Musíme vám sdělit, že jsme zastavili výrobu našich produktů, léčiv a kosmetiky a v časném jaru přestaneme rozesílat je poštou. Příčin je několik: pokročilý náš věk, stále dražší nákup surovin k výrobě, zvýšené ceny za balicí prostředky, tisk, oznámky, platy a stále zvyšující se ceny za poštovné.

Máte ještě možnost poslední 3 měsíce udělat si větší zásobu, která v chladném a suchém místě se nezkazí ani do 3—4 roků!

ZDRAVITAMIN větší láhev	**$7.50**
MORAVIA liniment větší	**7.70**
BOLVEN čtyřlék, 200 tablet	**6.80**
Laguna-vitaminový denní krém	**4.00**
Laguna-antiwrinkle noční krém	**4.00**

DANUBE tablety jsou již vyprodány!

Děkujeme vám velmi srdečně za věrnost a ocenění našich služeb po dlouhých 24 roků.

Loučíme se s vámi upřímně a přejeme vše dobré do příštích let.

BŘETISLAV a ANNA JELÍNKOVI
EUROPEAN DRUGS-LAGUNA COSMETICS
P. O. Box 927 - Laguna Beach, Cal. 92652

LETEM SVĚTEM

Washington. — President Carter rozhodl poslat na káhyrská jednání pro přípravu ženevské mírové konference o Blízkém východě asistenta U.S. státního tajemníka Alfrera Athertona. Tato jednání mají být zahájena během tohoto týdne. Mezitím izraelský ministr zahraničí Moshe Dayan prohlásil, že Izrael je ochoten uzavřít s Egyptem i separátní mír, a to ještě před zahájením ženevské konference. Egyptský president Sadat však jakýkoliv separátní mír s Izraelem dosud stále nesmlouvavě zamítá.

• • •

Káhyra. — Z egyptských vládních pramenů byly oznámeny hlavní body mírového plánu, který chce president Sadat předložit při jednáních v Káhyře na přípravu ženevské konference o uzavření míru na Blízkém východě. K účasti na této schůzi se dosud přihlásily pouze Izrael a Spojené státy. Podle tohoto plánu by byla na území západního pobřeží Jordánu, nyní obsazeném Izraelem, utvořena demilitarisovaná zóna a v pásmu po obou stranách této zóny, jak v Izraeli, tak i v Jordánsku, by byla dovolena přítomnost pouze omezených vojenských sil. Zároveň by byla učiněna výzva na Spojené státy a Sovětský svaz, aby společně zaručily uchování míru na Blízkém východě; v případě, že by Sověti odmítli svou účast, tuto záruku by mohly poskytnout pouze Spojené státy, například ve formě smlouvy s Izraelem o vzájemné obraně. Tímto ustanovením chce Sadat usnadnit Izraeli odchod z dobytých arabských území. Sám by prý také byl ochoten zastupovat osobně PLO na ženevské konferenci.

• • •

Havana. — Kubánská vláda oznámila, že od 20. prosince bude po 16leté přestávce obnoveno letecké spojení mezi Kubou a Spojenými státy. Letadlo společnosti Capitol Airlines poletí jednou týdně z Chicaga do Havany přes Detroit; Trans World Airlines začne lety z New Yorku na Kubu 20. ledna 1978. Všechny tyto lety jsou určeny pro turisty, kteří mají Castra zásobit potřebnými dolary, aby mohl v USA nakupovat, co potřebuje.

• • •

Balboa. — Dva U.S. senátoři, Thomas Eagleton a Ted Steven, prohlásili za své návštěvy kanálové zóny v Panamě, že nová smlouva o Panamském kanálu nemůže být U.S. senátem schválena ve svém nynějším znění; aby byla naděje na její schválení, bude musit být pozměněna. Pravděpodobně také bude nutno zorganizovat v Panamě o té věci nové národní referendum.

• • •

Los Angeles. — Americkým biologům se po prvé v dějinách podařil pokus genetického inženýrství; implantovali totiž umělý gen do DNA (deoxyribonukleické kyseliny) chromosomu jedné bakterie. Tato bakterie pak sama začala vyrábět hormon insulin, který je normálně vyráběn pouze ve slinivce břišní vyšších živočichů. Proto se američtí biologové domnívají, že tento důležitý hormon bude možno pomocí bakterií vyrábět nyní ve velkém, levněji a v čistší formě než se vyráběl dosud syntetickou metodou. Ještě důležitější je však to, že se tato implantace vůbec podařila. Tím se ukázalo, že genetické inženýrství je prakticky uskutečnitelné. Biologové to považují za vítězství vědy prvního řádu. V budoucnu tedy bude asi možno měnit přirozenou genetickou soustavu organismu. Tak bude například možno nahradit vadný gen správným a tak předejít dědičné nemoci, anebo bude možno přivádět na svět lidi s některými chtěnými vlastnostmi: například geniální matematiky, jichž veškerá životní energie by byla soustředěna na matematickou práci, zatímco jiné stránky jejich osobnosti by byly umělě drženy ve stavu atrofie. Toto sice dosud patří ještě do světa utopií, avšak teoreticky se to už zdá být možné. Ovšem, bude to spojeno s vážnými mravními rezervacemi; člověk je totiž osobou a nemůže být zredukován na pouhý nástroj pro dosažení určitých cílů — například na matematickou mašinu. Také by bylo možno genetickým inženýrstvím připravit bakterie, vyvolávající dosud neznámé nemoci, proti kterým by lidstvo bylo bezmocné, a národ by tak mohl vyhubit druhý národ. Proto se v laboratořích konají prozatím pokusy genetického inženýrství pouze na takových bakteriích, které nejsou schopny žít mimo uměle udržované laboratorní podmínky. Tím se chce zabránit náhodnému uniknutí z laboratoře bakteriím, obdařeným implantací novými vlastnostmi, které neexistují v přírodě, a které by mohly vyvolat neznámé nebezpečné nemoci.

• • •

Washington. — V senátní komisi je v proudu předběžné vyšetřování případu U.S. kongresníků, kteří se nechali podplatit jihokorejským Parkovým režimem, aby hlasovali ve prospěch Jižní Korey, kdykoliv to Park potřeboval. Toto šetření vede advokát Leon Jaworski, známý z vyšetřování aféry Watergate. Právě bylo odhaleno podvýborem Domu representantů pro mezinárodní vztahy, že jihokorejská tajná policie se ve Spojených státech pokoušela pomocí korupce naverbovat ke svým službám síť špionů i v samotném Bílém domě. Hlavními viníky v této věci však nejsou Jihokorejci, nýbrž sami Američané, kteří za peníze jsou ochotni prodat svého otce. U.S. státní department se snaží dosáhnout toho, aby z Jižní Korey přijel do Spojených států velkoobchodník s rýží Songsun Park, který jménem režimu své země rozděloval americkým kongresníkům úplatky. Pan velkoobchodník se tomu samozřejmě brání.

• • •

New York. — Grenada, malý ostrovní stát v Karibském moři, projevil nevšední starost: jeho velvyslanec u OSN tlumočil valnému shromáždění této mezinárodní organizace přání své země, aby při Spojených národech bylo založeno zvláštní oddělení pro studium létajících talířů, které prý byly a jsou "hrozivou skutečností pro tisíce lidí na celém světě". Přední průmyslové velmoci se však domnívají, že na světě existují mnohé vážnější problémy než létající talíře. Ostatně U.S. armáda už dávno prohlásila, že neexistují žádné umělé mimozemské předměty, které by z vesmíru přiletěly na naši zemi. K tomuto prohlášení je možno mít důvěru; létající talíře nebyly totiž asi nic jiného než stratosférické špionážní balóny, vysílané Spojenými státy nad Sovětský

JIŘÍ SÝKORA:

Brit o Americe

Vynikající britský herec a dramatik Peter Ustinov napsal pro americký týdeník Saturday Review úvahu o Americe a Američanech. Britský umělec mimo jiné píše:

"Svět se na Ameriku dívá jako na vojenskou sílu. My, Evropané, jsme válčili stovky let a těžko můžene být uváděni jako rozumný příklad. Amerika však přes svou sílu dosud odolala pokušení využít své obrovské vojenské síly. Amerika je nepochybně jediný stát, který je oblíben i přes svou sílu. Britové jako stát takoví nikdy nebyli, oblíbeni byli pouze jedinci. Řeknete-li ještě dnes Francouzovi, že jej máte docela v oblibě, urazí se. Němec vašemu výroku nikdy neuvěří, a Rus se okamžitě podrobí kritice, kde že udělal chybu. Jedině Američané jsou schopni přijmout výrok, že jsou oblíbeni úplně přirozeně, a nepovažují to za pouhou lichotku," říká Peter Ustinov ve své úvaze o Američanech.

Peter Ustinov zná Američany dobře. V rámci svých uměleckých úvazků strávil ve Spojených státech prakticky léta, at' již to bylo díky spolupráci s americkými umělci ve filmu, anebo když se účastnil některé premiéry své hry. Také v televizi se Ustinov objevuje velmi často. Ustinov je silná umělecká osobnost. Vynikl jako dramatik a jeho herecké umění mu vyneslo přízvisko "herec herců", což je nejvyšší chvála, které se může herci od kolegů dostat. Nechme však Ustinova, aby ve své úvaze o Američanech pokračoval:

"Být například Francouzem znamená být jako nikdo jiný. Být Američanem je být prostě jako každý. Francouzi vám dají slušně najevo, že se vám nikdy nepodaří stát se takovými jako oni. Američané vám ukáží, kde můžete zažádat o občanství a jak dlouho asi budete čekat . . . S tím souvisí skutečnost, že Američanům přes všechny jejich chyby každý lehko odpustí. Každý cítí, že velké americké srdce je vždy na pravém místě . . . Případ Watergate zmátl mnohé Evropany, kteří za staletí nabyli na cynismu. Nechápali, proč Amerika sama sebe tak zraňuje. To, nač jsme při tom my Evropané zapomněli, byla kvalita americké svobody, tak odlišné od všech podobných konceptů kdekoli na světě . . . Amerika je národ, jenž vznikl vlastní silou, svépomocí. Jedinec může dosáhnout neohraničitelného úspěchu, což je v Evropě nemožné. Americké zákony jsou pružné, naše jsou tvrdé. U amerického soudu se můžete odvolávat takřka do nekonečna, anebo můžete zaplatit kauci a až do soudního přelíčení trávit čas na svobodě, a to dokonce i tehdy, když jste obžalován z vraždy. Tedy něco, co je nepředstavitelné pro Evropana. . . . Soustava takových svobod ovšem láká slabší povahy, aby jich využívaly. . . . Američané si svět rozdělili na dobro a zlo, — a snad poprvé od středověku se ona známá komedie o morálce nehraje nikde v takových rozměrech, jako právě ve Spojených státech. Hlídači morálky mají plné ruce práce. Sexuální svoboda je ve Spojených státech téměř absolutní, ale procento těch, kteří ji využívají, je ve skutečnosti mizivé. Hlídači morálky však dovedou případ patřičně nafouknout. Ovšem pro návštěvníka z Východu je existence obchodů zaměřených na sex jasným důkazem úpadku západního světa. To, co takovému návštěvníku uniká, je právě americký koncept svobody, jenž si nedělá zvláštní iluze o lidské přirozenosti. Někdo chtěl zabít presidenta? Měl k tomu možná ze svého stanoviska důvod, a zaslouží si při nejmenším, aby jej vyšetřil dobrý psychiatr. . . . Vše se pro Američana změní, jestliže se rozhodl kandidovat na nějaký veřejný úřad. Pak musí být jeho život vzorný, musí to být život podle vyžadovaných pravidel a představ. Nelíbí-li se vám to, máte ovšem možnost se kandidatury na takový úřad vzdát. . . . Amerika se svými svobodami platí za svoji volnost obdivem k majestátu moci, jenže, opět, jak jiný je při tom její přístup v porovnání s přístupem Evropana!

Četl jsem titulek v novinách: Slavný španělský diktátor Francisco je již osmý den nemocen . . . . ? Myslel jsem, že slovo Franco vypadlo náhodou. Omyl, bylo to správně, tedy americky: Slavný španělský diktátor Francisco. Tečka. Je to familiární, drzé? Možná, ale je to zpráva a je tu včas. . . . Nám, kteří nejsme Američané, necht' je odpuštěno, že někdy považujeme tuto zem za jakýsi luxus, jehož si svět dopřává. V zachování svobod je přece Amerika někdy, ba často, tak těžkopádná! Zákony musí schvalovat desítky komisí! Evropan velmi snadno namítne, že pořádek tkví v disciplině. Ano, koncepty svobody mohou být různé . . .

Při vzpomínce na návštěvu Sovětského svazu to rozvádí poukazem na text sovětské písně, která je v Československu pomalu tak známá jako národní písničky, a nepotřebuje tedy překladu: "Já drugój takój straný nězňáju, kdě tak vólno dýšit' čelověk." . . . Ustinov říká s podivem, že se tato píseň v Sovětském svazu zpívá dokonce bez ironie, a pokračuje:

"Rozdíl mezi americkým a sovětským pojetím svobody je v tom, že pro Rusy být svobodný znamená být naprosto a zcela vzdálen od politiky, či, lépe řečeno, být svoboden od politické **volby**. To nemá vůbec co dělat s komunismem. V Rusku je tomu tak již po sta let, proč by se tedy jejich postoj měl zčista jasna měnit? Pro ruskou duši spočívá svoboda spíše v neúčasti; svoboda je to, když si ještě s kamarádem udělají na černo volno z práce a jdou na ryby . . . A tak se může stát," píše v závěru své úvahy Peter Ustinov, "že některým lidem se absolutní americká svoboda nemusí zdát přitažlivá. Mohou americkou demokracii obdivovat z dálky, uznávat velikost ústavy Spojených států, ale ve skutečnosti by se nechtěli stát součástí demokracie, protože by se museli sami **rozhodovat**. . . . Najdete velmi lehko černé skvrny na americké demokracii; sám Američan vám je pomůže vyhledat — ale překvapující důstojnost a laskavost amerického lidu vše ozařuje svou všudypřítomností, až to cizince zahanbuje. S Američany můžete hovořit nenuceně, a každý takový rozhovor vás znovu přivede k myšlence na americkou upřímnost a velkodušnost. Americký občan nemusí souhlasit — a v tom, že lze **nesouhlasit**, v tom je základ svobody, poznamenané starodávnými pravidly rozhovoru, dobré nálady a humoru."

A v tom lze s britským hercem a spisovatelem jen souhlasit.

svaz v době, kdy ještě nelétaly umělé družice. V západní Evropě si záhy všimli toho, že všechny tak zvané létající talíře směřovaly k východu.

• • •

Sydney. — Skupina 181 jihovietnamských uprchlíků, včetně žen a dětí, připlula na malé, pouze 120 stop dlouhé nákladní lodi do přístavu Darwinu na severním pobřeží Austrálie a požádala o politický asyl. Tato lod', vlastněná vietnamským státem, byla uprchlíky unesena blízko jihovietnamského pobřeží, na cestě ze Saigonu na ostrov Phu Quoc, po přemožení stráže, sestávající ze tří ozbrojených vojáků. Australská vláda prohlásila, že poskytne uprchlíkům právo asylu; nikdo kromě tří přemožených vojáků se nechce vrátit zpět do Vietnamu. Hanojská vláda požádala australskou vládu o vrácení člunu. — Stále přicházejí hrozivé zvěsti o Jihovietnamcích, kteří se s nasazením vlastního života pokoušejí dostat na malých rybářských člunech na svobodu. Mají pouze sice jen 30 až 40-procentní pravděpodobnost, že se jim útěk podaří, ale přesto své životy riskují. Přiblíží-li se ke kambodžskému pobřeží, jsou nemilosrdně postříleni. Jejich čluny nejsou stavěny pro plavbu na širém moři a proto nejsou schopny vzdorovat silnějšímu vlnobití. Mnozí uprchlíci zahynou na moři vyčerpáním, protože ve Vietnamu neobdrží potraviny, potřebné pro cestu. A podaří-li se jim jejich útěk, nikdo o ně nejeví zájem. Thajské a malajské pobřežní hlídky je nemilosrdně odvlečou zpět na širé moře, protože jejich země si nechtějí na sebe pohněvat vietnamské komunisty přijímáním uprchlíků z Vietnamu. Právě před několika dny se opět malý, asi 30 stop dlouhý rybářský člun s 50 jihovietnamskými uprchlíky — z nichž polovina byly děti — pokoušel přistát na thajském pobřeží. Všichni uprchlíci byli vyhladovělí a nemocní, neměli vodu k pití ani pohonné látky; jedno malé dítě trpělo zápalem plic a potřebovalo okamžité lékařské pomoci, kterou nedostalo a zemřelo. Jedné matce se zase při cestě narodilo nemluvně. Thajská pobřežní policie však nic nedbala nářků a potřeb uprchlíků a hned odtáhla jejich lod' zpět na širé moře. Později bylo v těch místech slyšet střelbu z kambodžských děl, a člun s jihovietnamskými uprchlíky zmizel beze stopy. — V Thajsku žije v uprchlických táborech na 100 tisíc uprchlíků z Laosu, Kambodže a Vietnamu; thajská vláda se však nyní rozhodla, že už nebude přijímat žádné další uprchlíky, protože: usiluje o oblevu ve vztazích se svými komunistickými sousedy, a za 2. Thajsko je chudá země, má velké problémy s uživením svých vlastních 40 milonů lidí, a nemůže si dovolit luxus živit cizince. Ve Vietnamu je následkem velkého sucha a komunizace země velký nedostatek potravin. Lidé trpí hladem, protože příděly jsou pelmi malé. Přídělové potravinové lístky se nedávají těm Vietnamcům, kteří jsou podezříváni z "nepřátelského postoje" vůči komunismu. Podle úřední zprávy je i v Severním Vietnamu letos úroda o celou třetinu nižší než v minulých létech. V komunistickém, sjednoceném Vietnamu žije nyní asi 50 milionů obyvatel a režim, aby se udržel, jde prostě "přes mrtvoly" — jako všude, kde se rudý komunismus dostal k moci.

• • •

Kuwait. — Podle zprávy novin "Al Quabas" íránský ministerský předseda Jamshid Amouzegar prohlásil, že Irán, druhý největší producent a vývozce zemního oleje v kartelu OPEC, bude na příští konferenci vývozců oleje žádat, aby ceny oleje nebyly zvyšovány po dobu dvou let. Zvýšení cen nafty by kriticky ohroziloo jak ekonomii pokročilých průmyslových zemí, tak i chudých rozvojových zemí. S tímto íránským návrhem souhlasí i prozíravý král Saúské Arábie, první největší producent oleje v kartelu zemí OPEC. Konference o tom se má konat ještě v tomto měsíci v Caracasu, hlavním městě Venezuely. Indonésie už prohlásila, že bude žádat o zvýšení cen oleje; Irák chce žádat zvýšení jeho cen o 23 procent (prý, aby se tak vyrovnala inflace, existující v průmyslových zemích). — Znalci se domnívají, že ve skutečnosti po konferenci v Caracasu budou ceny zemního oleje zvýšeny asi o 5 procent.

• • •

Tokio. — Japonský ministerský předseda Takeo Fukuda jmenoval novou vládu, která mu má pomoci v řešení japonských hospodářských problémů. Japonské ekonomii hrozí totiž recese. Čizina, zejména Spojené státy a západoevropské země, činí na Japonsko nátlak, aby drasticky snížilo vývoz svých průmyslových produktů, který způsobuje, že japonský zahraniční obchod má silný přebytek. Toto je sice výhodné pro Japonsko, nikoliv však pro západní obchodní partnery Japonska. Příslušné země hrozí Japonsku protekcionistickými opatřeními. Japonský obchodní přebytek s cizinou dosáhne letos — podle odhadů — výše 17 bilionů dolarů. Na Spojené státy z toho připadá celých 10 bilionů dolarů.

• • •

Vídeň. — Dne 18. listopadu zemřel v Rakousku ve věku 80 let bývalý rakouský kancléř Kurt Schuschnigg, který v únoru 1938 nemohl zabránit Anschlussu své země k Hitlerovu Německu. V roce 1935 Francie, Anglie a Itálie sice slavnostně zaručily nezávislost Rakouska — (a i sám Hitler ji zaručil v roce 1936) — avšak když se Hitler rozhodl provést Anschluss (zábor) — nikdo z těch ručitelů nehnul pro Rakousko ani prstem! Francie a Anglie si chtěly uchovat mír pro sebe za každou cenu a Mussolini vždycky souhlasil s tím, k čemu se rozhodl jeho přítel Hitler, do jehož náruči jej vehnala ve skutečnosti sama Anglie tím, že mu odepřela uhlí. — Od začátku r. 1938 události postupovaly rychlým tempem. Na Hitlerův rozkaz Schuschnigg musil jmenovat nacistu Seyss-Inquarta ministrem vnitra. Rakouský kancléř se zoufale pokusil odvrátit Anschluss tím, že vyhlásil na den 13. února plebiscit, ve kterém se obyvatelstvo mělo vyslovit pro nebo proti připojení Rakouska k Německu. Byl si totiž jist tím, že drtivá většina Rakušanů bude proti "Anschlussu". Hitler mu však poslal ultimatum a referendum musilo být odvoláno. Schuschnigg už nemohl nic dělat; aspoň tedy nechtěl být v čele Rakouska při jeho zániku. Proto rezignoval ze své funkce, Seyss-Inquart nastoupil na jeho místo a o tři dny později Rakousko zmizelo z mapy Evropy. Schuschnigg odmítl opustit svou zemi; proto ztrávil válku ve vězení a v koncentračním táboře. Ačkoliv se ničím neprovinil, po válce byla jeho politika ostře kritizována. V roce 1948 se vystěhoval do Spojených států. Vyučoval na universitě a stal se naturalizovaným Američanem. V roce 1967 se pak vrátil zpět do Rakouska, kde se mezitím politické vášně uklidnily. Zemřel usmířen s Bohem i se světem.

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

Ve dnech 29. a 30. září navštívil Československo arc. z Filadelfie v USA kard. John Krol. Cílem jeho cesty byly Prachatice, rodiště dávného předchůdce Krolova na filadelfijském stolci, letos svatořečeného Jana Nep. Neumanna. V rozhovoru s ním, jak referují tiskové kanceláře, pražský kard. Tomášek vyjádřil své obavy nad těžkostmi, které církev zakouší v ateistickém prostředí. "Nemáme strach z budoucnosti, jen starosti nad tím, že se nemůžeme účinněji stýkat s věřícími a posilovat jejich víru." Nejsou povoleny jakékoliv katolické organizace, pravil dále, řeholní společnosti nesmějí přijímat novice, bohoslovci mohou studovat ve dvou seminářích jen se státním souhlasem, který se vyžaduje i pro biskupské pastýřské listy. Tíživý je též nedostatek kněží: v pražské arcidiecézi připadá na 640 far jen 348 kněží a za posledních 40 let nebyl postaven ani jediný kostel.

3. října přijel do Říma ap. administrátor pražský kard. Tomášek, provázený svým generálním vikářem Vaňkem, aby byl přítomen zasedání kongregací, jichž je členem.

Litoměřický kněžský seminář, který připravuje kněze pro všechny české i moravské diecéze, začal nový akademický rok 4. října mší svatou, kterou sloužil olomoucký biskup mons. Vrána. V prvním ročníku je 23 studentů, všech bohoslovců je 116. Letos by mělo vyjít ze semináře 26 kněží.

*

KN z 25. září otiskují dva blahopřejné telegramy sv. Otci k jeho osmdesátinám: jeden je od biskupů a ordinářů Čech a Moravy, podepsaný kard. Tomáškem, druhý od sdružení Pacem in terris, které mu děkuje za jeho "mírovou" práci. Pavlu VI. je také věnován úvodní článek.

*

České Pacem in terris má nového předsedu; za přítomnosti vedoucího sekretariátu pro věci církevní Úřadu předsednictva vlády Karla Hrůzy byl jím zvolen litoměřický kapitulární vikář Josef Hendrich. Dosavadní předseda českotěšínský ordinář Antonín Veselý zůstává jen předsedou Federálního Pit.

Pit, kněží i řeh. sestry podle KN rozhořčeně protestují proti rozhodnutí USA vyrábět neutronovou bombu.

*

V LD 28. července vzpomíná na svého vzácného učitele dr. Alfreda Fuchse, konvertitu, publicistu, umučeného v Dachau, jeden jeho žák, k jeho 85. nedožitým narozeninám.

*

A KN připomněly kratičkou zprávou 30. výročí opatské benedikce posledního rajhradského opata Václava J. Pokorného, "archiváře rajhradského kláštera". O osudu kláštera a jeho řeholníků samozřejmě ani slova. Opat Pokorný tráví svá stará léta jako duchovní v domově důchodců v Žernůvce u Tišnova.

*

Zemřeli dpp.: kapucín P. Fidelis Josef Hořín, v rodném Lukově u Gottwaldova; Josef Pechanec, děkan ve Val. Kloboukách; Alois Tylšar, děkan v Zábřehu n. Mor.; František Procházka, děkan v Bezně u Mladé Boleslavi; Václav Kačírek, vikář v Praze-Vinoři; Vojtěch Kohout, administrátor ve Stachách, okr. Prachatice. — R.i.p.

"GAMMA" — odbočka ČSNRA
za spolupráce členů chicagského
"Velehradu"
pořádá
VESELÝ SYLVESTROVSKÝ VEČER
v sobotu 31. prosince 1977
v sále nově otevřeného "Velehradu"
(2657-59 S. Lawndale Ave.)
V zábavném programu účinkují:
Franta Červený, býv. člen Olomouckého divadla
a
"Trampové" z osady "Dálava".
Taneční hudba "Králů Melodie".
Domácí kuchyně — bar
Začátek v 8:00 hod. večer Dar: $3.50.

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU
VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ
MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ
u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC
6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN
SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A
MNOHOLETÁ ZKUŠENOST
TÉŽ služby PŘEKLADATELSKÉ
u soudu, doklady, formuláře
(Zejména Americké Občanství)
VOLEJTE: 795-7100



SPORT

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace mistrovství Evropy hráčů do 21 let je skončená. Mistrovství Evropy do 21 let je novou soutěží, která nahradila bývalý šampionát do 23 let. Do čtvrtfinále prvního ročníku postoupili mladí fotbalisté těchto osmi států: Dánska, Itálie, NDR, Bulharska, Anglie, Československa, Jugoslávie a Mad'arska. V jednotlivých skupinách bylo dosaženo výsledků:

1. skupina: Dánsko—Švédsko 2:0 a 2:2, Dánsko—Polsko 6:2 a 0:1, Švédsko—Polsko 2:0 a 2:4.

1. Dánsko	10:5	5
2. Polsko	7:10	4
3. Švédsko	6:8	2

2. skupina: Itálie—Portugalsko 0:1 a 4:1, Itálie—Lucembursko 4:0 a 5:1, Lucembursko—Portugalsko 1:2 a 0:2.

1. Itálie	13:3	6
2. Portugalsko	7:5	6
3. Lucembursko	2:14	0

3. skupina: Turecko—NDR 1:1 a 0:4, Rakousko—Turecko 2:2 a 1:2, Rakousko—NDR 1:6 a 1:2.

1. NDR	13:3	7
2. Turecko	5:8	4
3. Rakousko	5:12	1

4. skupina: Francie—Bulharsko 1:1 a 1:2, Francie—Belgie 1:1 a 1:2, Belgie—Bulharsko 0:1 a 0:1.

1. Bulharsko	5:2	7
2. Belgie	3:4	3
3. Francie	4:6	2

5. skupina: Finsko—Norsko 1:4 a 0:1, Finsko—Anglie 0:1 a 1:8, Anglie—Norsko 2:1 a 6:0.

1. Anglie	17:2	8
2. Norsko	6:9	4
3. Finsko	2:14	0

6. skupina: Československo—Skotsko 0:0 a 1:2, Švýcarsko—Skotsko 2:0 a 1:3, Československo—Švýcarsko 4:0 a 2:0.

1. Československo	7:2	5
2. Skotsko	5:4	5
3. Švýcarsko	3:9	2

7. skupina: Jugoslávie—Španělsko 4:1 a 0:1, Španělsko—Rumunsko 3:0 a 0:4, Rumunsko—Jugoslávie 1:3 a 0:2.

1. Jugoslávie	9:3	6
2. Španělsko	5:8	4
3. Rumunsko	5:8	2

8. skupina: Mad'arsko—Řecko 7:0 a 1:1, Řecko—SSSR 0:2 a 0:3, SSSR—Mad'arsko 0:0 a 0:1.

1. Mad'arsko	9:1	6
2. SSSR	5:1	5
3. Řecko	1:13	1

* * *

V Římě v hotelu Excelsior se postavil k osudí 94-násobný domácí reprezentant Giacinto Facchetti a rozhodoval o osudu příštích měsíců ve fotbalové Evropě. Losovalo se čtvrtfinále ME jedenadvacítek a Československo hraje s NDR (22. března doma a 5. dubna v NDR). Další dvojice: Jugoslávie—Mad'arsko, Anglie—Itálie, Dánsko—Bulharsko. Jestliže bude Československo úspěšné, pak ho čeká vítěz duelu Dánsko—Bulharsko.

* * *

Též byl vylosován IV. ročník mistrovství Evropy, rovnou do čtvrtfinále postupuje pouze Itálie, kde v roce 1980 dojde k souboji osmi nejlepších evropských zemí o zlaté medaile! Kromě Československa byly do sedmi skupin nasazeny NSR, Holandsko, Jugoslávie, Anglie, SSSR a Belgie.

Skupina 1 — Anglie, Dánsko, Irsko, Bulharsko, Sev. Irsko.

Skupina 2 — Belgie, Norsko, Rakousko, Skotsko, Portugalsko.

Skupina 3 — Jugoslávie, Kypr, Rumunsko, Španělsko.

Skupina 4 — Holandsko, Island, Polsko, NDR, Švýcarsko.

Skupina 5 — Československo, Lucembursko, Švédsko, Francie.

Skupina 6 — SSSR, Finsko, Mad'arsko, Řecko.

Skupina 7 — NSR, Malta, Wales, Turecko.

V kvalifikaci ME Československo čekají dva účastníci MS 1978 v Argentině: Francie a Švédsko a slabý celek Lucemburska. S Francií má Československo nejbohatší bilanci ze všech tří soupeřů. Utkaly se čtrnáctkrát, osmkrát vyhrálo Československo, dvakrát remizovalo, čtyřikrát prohrálo, skóre 27:21. Z devíti utkání Československo nad Švédskem šestkrát vyhrálo, dvakrát remizovalo, jednou prohrálo, celkové skóre 25:13. S Lucemburskem má Československo bilanci nejskromnější. Ze tří zápasů dvakrát zvítězilo Československo, jednou remizovalo, celkové skóre 8:2.

*

HOKEJ VE SVĚTĚ

Čs. reprezentační B-mužstvo, které začalo 9. prosince sérii devíti utkání ve čtrnácti dnech s celky WHA, je složeno z mladých nadějných hokejistů. Doplňují ho jednak hráči zkušení (Dzurilla) a starší, u nichž je předpoklad, že svým důrazem a nebojácností se uplatní (Kolar, Klabouch, Květoň, Mec). Za čs. B-tým nastoupí tito hráči: brankáři — Dzurilla (Brno), Podešva (Vítkovice), Kapoun (Litvínov); obránci — Figala, Lyčka (oba Vítkovice), Vlček (Sparta), Oslizlo (Brno), Kočer, Květoň (Č. Budějovice), Pazourek (Trenčín), Ďuriš (Jihlava); útočníci — Tarant, Kokrment (oba Litvínov), Mec, Richter, Pěnička, Honc (všichni Sparta), M. Novák, Černík, Výborný (všichni Jihlava), Slavík (Pardubice), Kolar, Klabouch (oba Č. Budějovice) a Kraft (Plzeň).

Výsledky prvních tří zápasů:

Indianapolis Racers—
Československo B 3:5,
Quebec Nordiques—
Československo B 8:4,
Winnipeg—
Československo B 5:1.

* * *

A-tým SSSR sehraje sérii zápasů s mužstvy WHA v prosinci a lednu. Tři utkání s Winnipegem Jets sehrají oba celky z propagačních důvodů v Tokiu. Devět zápasů sehraje také B-tým SSSR, s mužstvy NHL změří své síly i Spartak Moskva. Připočteme-li k tomu i zájezdy Švédů a Finů (sehrají v Kanadě a USA po pěti utkáních), B-tým Československa, posílené týmy oddílových Poldi Kladna a Tesly Pardubice a dále juniorské MS hráčů do 20 let v Kanadě, tak Kanada a USA prožijí úplnou hokejovou invazi z Evropy jako ještě nikdy v minulosti. POK

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

Výbor Sparty pořádá skromnou oslavu pro hráče prvního týmu a rezervy v pondělí 26. prosince ve Spartaklubu. Hráči prvního mužstva, kteří hráli v podzimní části v čele s manažérem Jardou Fajkusem nám všem udělali velkou radost, že svojí zodpovědnou hrou zachránili Spartu v nejvyšší soutěži v Major division. Rezerva po jednoroční přestávce se stala po druhé v historii Sparty opět mistrem rezerv. Zde jsou konečné tabulky:

Major division

Modrá skupina

1. Croatans	12	2	2	53:17	26
2. Adria	11	4	1	44:15	26
3. Lightning	6	3	7	19:16	15
4. Maroons	3	7	6	20:25	13
5. Sparta	5	3	8	27:41	13
6. Eagles	4	3	9	25:44	11

Červená skupina

1. Wisla	12	2	2	30:9	26
2. Kickers	7	4	5	35:29	18
3. Lions	5	4	7	22:25	14
4. G. White	6	2	8	29:43	14
5. Rams	3	4	9	24:32	10
6. Hellenic	3	1	12	22:42	7

Major reserves

Modrá skupina

1. Sparta	41:25	26
2. Maroons	43:27	19
3. Croatans	35:23	16
4. Eagles	10:23	6
5. Lightning	17:48	7
6. Adria	20:41	5

Červená skupina

1. Wisla	51:17	25
2. Hellenic	41:29	21
3. Rams	46:22	14
4. Lions	44:34	14
5. Kickers	22:47	9
6. Green White	13:45	8

Dále výbor Sparty Chicago oznamuje všem svým členům, příznivcům a kdo má rád kopanou, že výroční schůze se bude konat v pondělí 9. ledna 1978. Je důležité, aby přišli všichni, kteří chtějí a mají chuť pomoci udržet náš sparťanský fotbal při životě.

Končíme heslem: Ať vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.

POK

★

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

SALÁTOVÁ MÍSA V AUSTRÁLII

Po čtyřech letech se slavný tenisový Davisův pohár opět stěhuje do Austrálie. V rozhodujícím střetnutí porazili Australané Italy v Sydney 3:1. Poslední zápas mezi Australanem Rochem a Italem Barazzuttim nebyl dohrán, neboť o konečném výsledku už rozhodlo předchozí utkání mezi Australanem Alexandrem a Italem Panattou. Po třech hodinách a 54 minutách zvítězil Alexander 6:4, 4:6, 2:6, 8:6 a 11:9 a vrátil tak salátovou mísu, jak se jedné z nejslavnějších sportovních trofejí říká, na australský kontinent. Nehrající kapitán australského týmu, Neale Fraser, označil střetnutí Austrálie s Itálií za jedno z největších všech dob...

* * *

ROGERS NÁSTUPCEM SHORTERA?

Známý maratón Fukuoka v Japonsku vyhrál Američan Bill Rogers, který zaběhl čas pod dvě hodiny a jedenáct minut. Druhé místo obsadil Leonid Mojsejev ze Sovětského svazu a třetí Massimo Magnani z Itálie. Američan Rogers letos vyhrál už čtvrtý výborně obsazený závod v maratónu. Dodejme pro zajímavost, že v Marylandu ve Spojených státech zvítězil v jiném maratónském závodě Američan Gary Bjorklund, jehož čas 2 hodiny 13 minut a 46 vteřin by v Japonsku stačil na pěkné 4. místo.

* * *

O FOTBALOVOU KORUNU V ARGENTINĚ ANEB NEHYNOUCÍ KUBALOVA SLÁVA

O účastnících mistrovství světa v kopané v Argentině je takřka rozhodnuto. Postup si vybojovali Polsko, Itálie, Rakousko, Holandsko, Francie, Švédsko, Skotsko, Španělsko, Mad'arsko, Brazílie, Peru, Mexiko a Irán, přímou účast měly zajištěnu obhájce titulu světového šampiona, Německá spolková republika, a pořadatel mistrovství, Argentina, a o šestnáctém a posledním účastníku rozhoduje utkání mezi Tuniskem a Egyptem. V souvislosti se světovým mistrovstvím v kopané psal list The New York Times o bývalém československém reprezentantu, Ladislavu Kubalovi, který nyní dovedl jako trenér španělského reprezentačního mužstva svůj celek do konečných bojů o fotbalovou korunu. Přední americký deník píše o Kubalovi jako o legendární postavě, jejíž tým se triumfem nad Jugoslávií na cizí půdě pouze vrátil tam, kam patří. Byli to totiž právě Jugoslávci, kteří vyřadili Španěly v roce 1974 z boje o titul mistra světa.

* * *

BÍLÝ SPORT

Virginia Slims schedule — Jan2. — Washington; Jan. 9 — Hollywood, Fla; Jan. 16 — Houston; Jan. 23 — Los Angeles; Jan. 30 — Chicago; Feb. 6 — Seattle; Feb. 20 — Detroit; Feb. 27 — Kansas City; March 6 — Dallas; March 13 — Boston; March 20 — Philadelphia.

Grand Masters Tour — Final 1977 Prize Winnings: Rex Hartwig $38,410; Frank Sedgman $36,390; Torben Ulrich $31,575; Pancho Gonzales $24,915; Sven Davidson $18,960. Sláva nestárnoucím!



"Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předě lejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!",

"Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd. Berwyn, Ill.

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obraťte se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

PETR HORÁK:

KARDINÁL KROL VE VÝCHODNÍ EVROPĚ

Philadelfský arcibiskup, kardinál John Krol, se nedávno vrátil z desetidenní cesty po Střední Evropě. Má k této oblasti zvláštní poměr, poněvadž je Američan polského původu. Jeho cesta byla o to zajímavější, že náboženští představitelé Západu mají řídkou příležitost k cestování do zemí komunistického bloku. První naše otázka se týkala důvodu, který přiměl kardinála Krola k cestě do Mad'arska a Československa.

Kardinál Krol podotkl, že do Mad'arska cestoval s arcibiskupem Josephem Bernardinem, který byl v té době předsedou stálé Americké biskupské konference. Před více než rokem to byli právě kardinál Krol a arcibiskup Bernardin, kteří pozvali biskupy z celého světa na 41. Mezinárodní eucharistický kongres do Philadelphie. Mad'arský kardinál Lékai a někteří jiní mad'arští biskupové loňský kongres navštívili a ihned na oplátku pozvali kardinála Krola a arcibiskupa Bernardina k návštěvě Mad'arska. Do Mad'arska přijeli oba američtí církevní hodnostáři před dvěma měsíci — 21. září. Arcibiskup Bernardin potom z Mad'arska odcestoval do Říma, a kardinál Krol, který je nástupcem svatého Jana Nepomuka Neumanna na philadelfském arcibiskupském stolci, jel na tři dny autem do Československa, kde navštívil Neumannovo rodiště, Prachatice, a dále České Budějovice a Prahu, v níž Neumann, první americký mužský svatý, studoval. Kardinál Krol byl hostem pražského kardinála, Františka Tomáška. O své návštěvě Mad'arska kardinál Krol říká, že upřímné pozvání mad'arského kardinála Lékaie následovalo stejně milé pohostinství, jež může být popisováno jedině v superlativech. Touhou kardinála Lékaie bylo, aby kardinál Krol i arcibiskup Bernardin spatřili z Mad'arska co možná nejvíce. Připravil pro ně řadu setkání ve čtyřech z jedenácti diecézí, jež oba americké církevní hodnostáře zaměstnávaly od rána do noci.



Dnešní administrátor českobudějovické diecése — dp. Josef Kavale s kard. Krolem v Č. Budějovicích.

V Mad'arsku

Za šestidenní návštěvy Mad'arska byli kardinál Krol a arcibiskup Bernardin ve více než třiceti kostelích, seminářích, školách, domovech důchodců, knihovnách, muzejích a jiných zajímavých místech. Členové americké hierarchie měli také možnost setkat se s mad'arskými věřícími. Na 4 tisíce věřících se zúčastnilo mše, kterou američtí biskupové sloužili v sídle primase mad'arských katolíků, v Ostřihomi. Pět tisíc mad'arských věřících se zúčastnilo kázání kardinála Krola v Matyášově chrámu v Budapešti. Další čtyři tisíce Mad'arů navštívili mši amerických biskupů v budapešťské bazilice svatého Štěpána, v níž američtí biskupové také pokřtili 60 mad'arských dětí. Kardinál Krol označil svou šestidenní cestu po Mad'arsku za povzbuzující a inspirující. Dojem na něho udělala krása země, její umělecké a historické památky, architektura měst, katedrál a kostelů, stejně jako starodávné dokumenty a knihy, jež byly americkým prelátům ukázány. Největší dojem však na kardinála Krola udělali lidé.

Kardinál Krol říká, že náboženské dědictví Mad'arska nemanifestuje pouze krása jeho kostelů a náboženských institucí, ale také nepopsatelná krása duše Mad'arska — jeho lidu. Nejskvostnější ze všeho, co měli američtí biskupové příležitost v Mad'arsku spatřit, byli podle slov kardinála Krola dobří mad'arští obyvatelé. Američtí biskupové nikdy nezapomenou na ducha a radost mladých Mad'arů, kteří s přesvědčením zdravili návštěvníky tradičním pozdravem mnoha mad'arských generací — "Pochválen bud' Ježíš Kristus". Nikdy podle slov kardinála Krola nezapomenou na tváře, plné vroucí víry, jež spatřili v kostelích, a na tváře dělníků a prodavačů v mad'arských ulicích. Mnozí z nich zdravili americké biskupy nebo odpovídali na jejich pozdravy.

V Československu

Když skončil návštěvu Mad'arska, odcestoval kardinál Krol autem do Československa. Jel tam na neoficiální návštěvu, jako poutník, protože se chtěl pomodlit v rodišti svého předchůdce, bývalého philadelfského arcibiskupa, nedávno kanonizovaného prvního amerického mužského svatého, Jana Nepomuka Neumanna, který se narodil v Prachaticích. Návštěva Československa se podle slov kardinála Krola od návštěvy Mad'arska zásadně lišila. Kardinál Krol o své cestě do Československa řekl:

"V Československu jsme neměli stejné příležitosti. S politováním musím říci, že tam nemůže být sloužena mše svatá bez povolení vládních funkcionářů." Kardinál Krol ve všech případech povolení dostal, ale jeho mše nebyla oznámena a konala se bez účasti věřících. Kardinál Krol dále s politováním podotýká, že v Československu měl potíže při zabezpečování dokonce tak jednoduchých věcí, jako je potvrzení hotelové rezervace. Ještě večer před příjezdem musel kardinál Krol čekat na vyřízení rezervace. Philadelfský kardinál rovněž uvedl, že v Československu nedošlo v souvislosti s jeho návštěvou k jakékoli publicitě. Podle jeho slov tam byla zjevně tendence nepublikovat nic o jeho návštěvě. Ačkoli kardinál Krol neměl tolik příležitosti setkat se s věřícími, jako tomu bylo v Mad'arsku, hovořil s pražským kardinálem, Františkem Tomáškem. A hlavním cílem jeho cesty byla pout' po místech, po nichž chodil svatý Jan Nepomuk Neumann, Krolův předchůdce. Philadelfský kardinál se modlil u hrobu Neumannovy matky, a navštívil jeho prachatický rodný dům i kostel, v němž byl první americký mužský svatý pokřtěn. Kardinál Krol potom sloužil mši v českobudějovické katedrále. O své československé cestě poznamenal, že to pro něho byla dojemná náboženská zkušenost.



Husákův režim v Československu nemohl dost dobře odepřít americko-polskému kardinálu J. Krolovi osobní setkání s apošt. administrátorem pražské arcidiecése, kard. Fr. Tomáškem; oba se ve svatovítské katedrále společně modlili před ostatky sv. Ludmily a sv. Václava za pronásledované věřící v naší Moskvou okupované vlasti.

Jak už jsme se zmínili, kardinál Krol je Američan polského původu. A v Římě po červnové kanonizaci Jana Nepomuka Neumanna dokonce kázal z úcty k Neumannově rodišti česky. (Viz H.N. roč. II, č. 27 z 2. 7. 1977.)

Závěrem

Kardinál Krol žil v Polsku se svými rodiči první dvě léta svého života. Potom navštívil Polsko v letech 1939 a 1972, a ještě v prosinci má v plánu pětidenní návštěvu Polska na pozvání polských biskupů, jež má být jejich díkem za pohostinství na loňském Mezinárodním eucharistickém kongresu ve Philadelfii. Americký kardinál Krol je rovněž přesvědčen, že to bylo především zásluhou polských biskupů, že dostává čestný doktorát katolické univerzity v Lublinu, který tam nyní osobně obdržel na slavnosti 8. prosince.

Na závěr shrnul kardinál Krol poznatky ze své návštěvy Mad'arska a Československa takto:

Co se týká lidu obou zemí, má kardinál Krol příznivé dojmy jak z Československa, tak z Mad'arska, poněvadž — jak sám poznamenává — má porozumění pro obtíže, jaké existují v praktickém náboženském životě v obou těchto zemích. Tyto obtíže pramení podle kardinálových slov z dvou nikoli tajných všeobecných cílů ve všech komunistických zemích, zvláště v sovětském bloku — světové nadvlády a definitivního odstranění náboženství. Kardinál Krol poznamenal, že oceňuje jakýkoli pokus o zmírnění uvedených cílů.

S kardinálem Krolem jsme se ve Washingtonu setkali rovněž v listopadu na slavné mši v katedrále Panny Marie, kterou celebrovalo přes 250 amerických biskupů a na níž kardinál Krol kázal. Mše totiž byla slavena k poctě svatého Jana Nepomuka Neumanna u příležitosti důležitého jednání všech amerických biskupů, kteří ve Washingtonu volili nového předsedu americké národní stálé biskupské konference. Po arcibiskupu Josephu Bernardinovi se jím stal arcibiskup John Quinn ze San Francisca. Ve své promluvě kardinál Krol znovu vyzdvihl kvality svého předchůdce, svatého Jana Nepomuka Neumanna, a poznamenal, že tento přistěhovalec z Čech si ve své skromnosti ani nepřál být biskupem. Když se jím však na papežovu žádost stal, patřil při svém mládí k nejaktivnějším a nejsvědomitějším členům biskupského sboru. Kardinál Krol prohlásil, že biskup Neumann by se měl stát patronem celé americké národní biskupské konference, patronem všech amerických biskupů.

Na vánoce jsme dobře zásobeni a stačí nás jen zavolat: Nabízíme vám: různé saláty, čerstvé smažené ryby, rybí polévku a naši pravou "kubu".

K vaší pohodě u štědrovečerního stolu přijímáme objednávky na všechny tyto speciality podle vašeho přání: husy, kachny, ryby, saláty. — Totéž nabízíme svým četným zákazníkům a zájemcům k oslavě Sylvestra a Nového roku.

Phone: 184-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

RADIO TELEVISION Service

STALIK TV & CB

2339 So. Central
Cicero

Phone:
652-0636
nebo
184-4108

Odborné opravy
se zárukou

Radio, Stereo, Tape,
T.V. všech značek

JUDR. ALOIS ROZEHNAL:

ODNĚTÍ ČS. OBČANSTVÍ

Poznámka redakce: Náš věrný čtenář, vynikající znalec práva a redakční spolupracovník H.N., nám poslal přesně právnicky vypracovaný rozbor problému "odnětí čs. občanství", v němž suše dokazuje, že 'amnestie, založená na podmínkách směrnic vlády o úpravě vztahů čs. občanů, dlících v cizině 'nezákonně' neznamená nic víc než frašku práva a spravedlnosti.

* * *

Čs. federální vláda v Praze schválila nové směrnice o úpravě vztahů ČSSR k čs. občanům, kteří se zdržují v cizině bez souhlasu čs. úřadů déle než pět roků. Podle ČTK z 30. června 1977 je v nich také toto ustanovení:

Občanům, kteří se nechali zneužít k nepřátelským projevům v televizi, rozhlasu, tisku nebo jiným způsobem poškozují ČSSR, bude v souladu s platným čs. právním řádem odňato čs. státní občanství.

Součástí čs. právního řádu jsou zejména tyto čs. právní normy:

a) Zákon z 13. VII. 1949, č. 194 Sb., o nabývání a pozbývání čs. státního občanství, ve znění zákona ze 17. X. 1958, č 72. Sb., a vyhlášky č. 73/1958 Sb., podle něhož pozbývání čs. státního občanství nastává odnětím, jak stanoví §7:1. Ministerstvo vnitra může státní občanství odníti osobě, která se zdržuje v cizině a a) vyvíjela nebo vyvíjí jakýmkoliv způsobem činnost státu nepřátelskou nebo takovou, která může porušit zájem státu, nebo b) nezákonně opustila území Československé republiky, nebo c) nevrátí se do vlasti do stanovené lhůty, nejméně do 30 dnů (ze zámoří do 90 dnů) ode dne doručení výzvy ministerstva vnitra k návratu.

2. Ministerstvo vnitra může státní občanství odníti také osobě, která má ještě jinou státní příslušnost, nebo která se zdržuje v cizině nepřetržitě po dobu 5 let bez platného čs. dokladu, oprávňujícího k pobytu v cizině.

c) Ústavní zákon z 27. října 1968, č. 143 Sb., o čs. federaci, ve znění ústavního zákona z 20. XII. 1970, č. 125 Sb., podle něhož jsou vedle sebe tři druhy státního občanství, jak stanoví č. 5:

1. Československé státní občanství je jednotné.

2. Každý čs. státní občan na území ČSSR má rovná práva a rovné povinnosti.

3. Každý čs. státní občan je zároveň občanem České socialistické republiky nebo Slovenské socialistické republiky.

4. Nabývání a pozbývání čs. státního občanství upravuje zákon Federálního shromáždění.

c.) Zákon České národní rady z 29. dubna 1969, č. 39 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky, ve znění zákona z 6. XI. 1969, č. 124 Sb., podle něhož státní občanství ČSR zaniká odnětím, jak stanoví §14a:

1. Ministerstvo vnitra může odejmout občanovi státní občanství republiky, zdržuje-li se v cizině a a) na vlastní žádost nabyl cizího státního občanství, nebo b) bez povolení příslušných čs. orgánů vstoupil do cizích vojenských služeb, nebo c) je členem nebo ve službách organizace, která je svou činností zaměřena proti státnímu zřízení ČSSR, nebo d) nezákonně opustil území ČSSR, nebo e) nevrátí se do vlasti do stanovené lhůty, nejméně do 30 dnů (ze zámoří do 90 dnů) ode dne doručení výzvy ministerstva vnitra k návratu, nebo f) svými činy poškozuje důležité zájmy ČSSR.

2. Ministerstvo vnitra může státní občanství odejmout také osobě, která má ještě jinou státní příslušnost nebo která se zdržuje v cizině nepřetržitě po dobu 5 let bez platného čs. dokladu, opravňujícího k pobytu v cizině.

d) Zákon Slovenské národní rady (č. 206/1968 Sb, kterým se upravuje státní občanství Slovenské socialistické republiky, ve znění pozdějších novel. (Americké listy, 30. X. 1970, 7. V. 1976, 7. I. 1977; Hlas domova, 29. XI. 1976)

Případy pozbývání (ztráty) státního občanství souvisí úzce s pravidly o jeho nabývání. Vnitrostátní právní řád může (ale nemusí) pouze stanovit, že platné nabytí cizího státního občanství (přičemž tato platnost musí být posuzována podle právního řádu dotčeného cizího státu) má mít za následek ztrátu státního občanství tuzemského, nebo že nelze udělit státní občanství tuzemské bez předpokladu, že ten, jemuž se uděluje, ztrácí zároveň své dosavadní. (Fr. Weyr: Čs. právo ústavní, Praha — Melantrich 1937, s. 297).

Státní občanství dotýká se norem mezinárodního práva a není proto jen otázkou vnitrostátního právního řádu. Takové mezinárodní smlouvy jsou zejména:

a) Smlouvy mírové, obsahující zásady pro úpravu otázek státního občanství v jednotlivých smluvních státech, které však obsahují zároveň i závazek smluvních států, že ustanovení smluv budou pojata do právních řádů států jako ústavní zákony. Mírové smlouvy, o něž tu jde, jsou: Mírová smlouva mezi mocnostmi spojenými a sdruženými a Německem, podepsaná ve Versailles dne 28. VI. 1919 (č. 217/1921 Sb.), mírová smlouva mezi mocnostmi spojenými a sdruženými s Rakouskem, podepsaná v St. Germain-en-Laye dne 10. IX. 1919 (č. 507/1921 Sb.), mírová smlouva mezi mocnostmi spojenými a sdruženými a Mad'arskem, podepsaná v Trianonu dne 4. VI. 1920 (č. 102/1922 Sb.) a smlouva mezi čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a Československem, podepsaná v St. Germain-en-Laye dne 10. IX. 1919 (č. 508/1921 Sb.) (Vladimír Verner: Státní občanství a domovské právo, Praha, 1947, s. 14).

b) Z mezinárodních norem, upravujících nabývání a pozbývání státního občanství smluvně, dlužno zde vedle citovaných mírových smluv uvésti ještě smlouvu mezi ČSR a Rakouskem o státním občanství a o ochraně menšin č.101/1921 Sb. (smlouva Brněnská) a smlouva mezi ČSR a říší Německou č. 308/1920 Sb, dále smlouvu mezi ČSR a republikou Polskou č. 56/1926 Sb., která upravila státní občanství na území bývalého vévodství Těšínského a území Oravy a Spiše. (Fr. Weyr, ibidem, s.301).

c) Vyhláška ministra zahraničních věcí ze 7. července 1962 č. 72 Sb., o úmluvě o státním občanství vdaných žen, sjednané 20. II. 1957 v New Yorku, kterou podepsala ČSSR 3. IX. 1957, podle níž se stanoví v čl.1:

Každý smluvní stát souhlasí s tím, že ani uzavření ani rozvedení manželství mezi jeho příslušníkem a cizincem, ani změna státního občanství manžela během manželství nemohou mít samy o sobě vliv na státní občanství ženy.

d) Vyhláška ministra zahraničních věcí z 8. srpna 1958, č. 47 Sb., o Úmluvě mezi ČSR a SSSR o úpravě státního občanství osob s dvojím občanstvím, která nabyla účinnosti 21. VII. 1958; podle jejího vzoru byly později uzavřeny dohody s ostatními socialistickými státy.

c) Všeobecná deklarace lidských práv, schválená gen. shromážděním Spojených národů z 10. XII. 1948, čl. 15:

1. Každý člověk má právo na státní příslušnost.

2. Nikdo nemůže být svévolně zbaven státní příslušnosti, ani práva změnit státní příslušnost.

f) Závěrečný akt Helsinské konference z 1. srpna 1975, který stanoví v čl. VII pod záhlavím: Respektování lidských práv a základních svobod, včetně svobody myšlení, svědomí, náboženství a přesvědčení:

Na úseku lidských práv a základních svobod budou zúčastněné státy jednat v souladu s cíli a zásadami Charty OSN a Všeobecnou deklarací lidských práv. Budou dále plnit své povinnosti, jak jsou stanoveny v mezinárodních deklaracích a dohodách v této oblasti, pokud jsou jimi vázány, včetně povinností obsažených mezi jiným v mezinárodních konvencích o lidských právech.

Čs. vláda porušuje svůj vlastní právní řád tím, že ve Směrnicích stanoví "diferencovaný postup čs. orgánů vůči emigraci", čímž porušuje zásadu rovnosti občanů před zákonem, ústavně zajištěnou v Socialistické ústavě z 11. července 1960, č. 100 Sb. (čl. 20). Zásada rovnosti občanů je také vedoucí ideou Všeobecné deklarace lidských práv (čl. 1).

Čs. právní řád pak porušuje mezinárodní právní řád tím, že stanoví možnost zbavit čs. státní příslušnosti čs. občana, který nemá jiné (cizí) státní příslušnosti (zákon č. 194 -1949 Sb., §7/1; zákon č. 39 -1969 Sb., §14a, 1; zákon č.206 -1968 Sb.) Čs. občan po odnětí státní příslušnosti je bez státní příslušnosti, poněvadž jiné nenabyl, což je v rozporu se Všeobecnou deklarací lidských práv (čl. 15).

Čs. právní řád porušuje dále mezinárodní právní řád tím, že libovolně stanoví podmínky, podle nichž jednostranným správním aktem lze zbavit (odňat) čs. státní příslušnost občanům nebo jejich potomkům, kteří nabyli čs. státní příslušnost podle mírových smluv nebo jiných mezinárodních dohod, které byly provedeny nebo se staly součástí čs. právního řádu podle zrušeného ústavního zákona z 9. dubna 1920, č. 236 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství a práva domovského.

Zbavení státní příslušnosti (odnětí občanství) je neobvyklý a krutý trest, který neuznává ani čs. trestní zákon z 29. XI. 1961, č. 140 Sb., ve znění vyhlášky č. 113/1973 Sb., podle něhož jej nelze uložit čs. občanu (§27) a pro cizince se stanoví vyhoštění (§57).

President republiky má právo udělovat amnestii (Soc. ústava, čl. 60), která asi čekala na 60. výročí Velké říjnové revoluce v SSSR (7. XI. 1977). Amnestie založená na podmínkách Směrnic vlády o úpravě vztahů ČSSR k čs. občanům by však neznamenala nic víc než frašku práva a spravedlnosti nebo tragedii navrátilců.

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

Pozvání na vánoční besídku dětí sobotní české katolické školy Josefa kardinála Berana při osadě Panny Marie Svatohorské v Ciceru

Jako každoročně chceme i letos vytvořit našim dětem atmosféru českých křesťanských vánoc při vánoční besídce a mikulášské nadílce. Některý rok bývají problémy s nejvhodnějším datem, které by nekonkurovalo jiným podobným podnikům a vyhovovalo většině rodičů našich dětí časově i místem.

Také letos nám vyvstal takový problém. V neděli odpoledne, 18. prosince, kdy bychom bývali mohli mít opět k dispozici "Společenský dům" Svatohorské osady, zpívají mladí z Moravské kulturní společnosti vánoční koledy pro naše stařečky a stařenky v Českém domově na severu Chicaga. Mnoho dětí ze sobotní školy tam bude účinkovat s nimi a pak za celoroční námahu a vytrvalost jim vystrojí jejich vedoucí vlastní vánoční "party".

A tak, abychom naše děti nepřipravili ani o tuto radost, pořádáme pro ně jejich vánoční besídku v sobotu 17. prosince 77 v divadelním sále našeho nového "Velehradu" v Chicagu. Rodiče prosíme, aby své děti příští sobotu 17. prosince přivezli v poledne ve 12 hod. na místo do školy — do chicagského Velehradu. S dětmi si ještě celý program zopakujeme a ve 2:00 hod. odpol. bude besídka, na kterou přivedte laskavě i své babičky, dědečky, tetičky, strýčky — prostě všechny příbuzné a známé, at' je nám vespolek teple u srdce. Nelitujte času, který takto investujete do vzpomínek na dětství svých dětí. Jen se rozpomeňte, co vás dnes o vánocích oblažuje...

Maminky prosíme o nějaké ukázky jejich vánočního cukroví a ty rodiče, kteří chtějí své děti odměnit za jejich vytrvalou práci ve škole, za poslušnost a dobrotu nějakým dárkem, necht' jej přinesou se jménem Mikulášovu andělu do koše. Jinak pro každé dítě sobotní doplňovací školy kardinála Berana bude mít sv. Mikuláš určitě něco v punčoše či v krabici.

Přijd'te všichni, kdo můžete. Maminkám, které nebudou chtít od 12:00 do 2:00 chodit po obchodech, budeme samozřejmě vděčni za každou pomoc v kuchyni při přípravě párků a sandvičů pro pohoštění našich dětí.

Předem mnoho díků vám všem, kteří chápete naše snahy.

Fr. Vojtěch

Páté československé křesťansko-demokratické symposium ČSKP

Od pátku 29. dubna do neděle 1. května se konalo ve švýcarském Wislikofen nedaleko lázeňského městečka Zurzach páté křesťansko-demokratické symposium Studijní skupiny našeho svazu. I přes krajně nepříznivé počasí — vytrvalý déšť, mlhy a místy i povodně, sjelo se na tuto významnou kulturně politickou událost celkem na sto krajanů různých politických orientací a hostí několika národností, a to nejen ze Švýcarska, ale i z Holandska, Francie, Itálie a Německé spol. republiky. Tři dny zde přednášeli a diskutovali odborníci o politických problémech ve vlasti i ve světě. Ústředním tématem Symposia byla pochopitelně nastávající konference v Bělehradě a Charta 77, její různé aspekty, dopad na světové veřejné mínění i represivní postup úřadů proti jejím signatářům. Zajímavé exposé na toto téma přednesl redaktor vysílače Deutsche Welle dr. R. Strobiger, který zdůraznil, že existence Charty a její ohlas otřásly postavením čelných představitelů československého režimu v očích Moskvy. Se zájmem byly vyslechnuty také další zasvěcené přednášky, jejichž tématická paleta byla vskutku bohatá: Přednáška prof. Hanzalové o Karlu IV. jako křesťanském politikovi 14. století, dr. Levého o deformovaných informacích v Československu a metodách znásilňování pravdy v cenzurovaných sdělovacích prostředcích, dr. Štěpánka o politické polarizaci československé společnosti s četnými retrospektivními pohledy na kritická údobí našich moderních dějin jakými byly Mnichov, světová válka, únor 1948 a rok 1968, dr. Kovala o postavení křesťanů v Sovětském svazu, J. Ehrlicha o problému ochrany lidských práv mezinárodními organizacemi. Do společného mlýna přispěl svým zrnkem také švýcarský host dr. Hans Theiler, který je předsedou národohospodářské komise švýcarské křesťansko-demokratické strany a šéfredaktorem listu "Vaterland". Přednášel o situaci ve světovém hospodářství a východiscích ze soudobé deprese.

Jak se už stalo tradicí na těchto každoročních symposiích, největšímu zájmo se těšila pódiová diskuse, řízená předsedou Svazu ing. Husákem, v níž četné dotazy posluchačů zodpovídaly povolané osoby: Bývalý ředitel čsl. vysílání Svobodné Evropy dr. Jar. Pecháček zhodnotil prvních sto dnů Carterova prezidentování, místopředseda Křesťansko-demokratické Unie pro Střední Evropu a pracovník mezinárodního studijního střediska Světové Unie křesťansko-demokratických stran, bývalý poslanec dr. Bohumír Bunža z Říma vyložil posluchačům složitou a ne právě optimistickou politickou situaci v soudobé Itálii, ředitel pařížské kanceláře Organisace porobených evropských národů Edmund Řehák analyzoval poměry v současné Francii, dr. Heidler z Mnichova rozebral situaci v Československu na poli náboženského života a ing. Pinďák z university v Rotterdamu přehledně popsal východní vztahy hospodářské. Velkou pozornost upoutalo vystoupení ruského hosta-disidentského sochaře Ernsta Neizwestného, který nyní žije ve Švýcarsku. Situaci v Sovětském svazu označil obecně za špatnou a poukázal na to, že sovětské společnosti chybějí morální i materiální perspektivy. Zabýval se rovněž nedostatkem tvůrčí svobody umělců, disidentským hnutím, nacionalismem neruských republik a zodpověděl řadu dotazů. Zasloužený zájem vzbudil příspěvek polského hosta Konrada Sieniewicze, generálního tajemníka Křesťansko-demokratické Unie pro Střední Evropu, který zejména osvětlil současnou situaci v Polsku. V podrobné rozpravě dominovala opět Charta 77 a otázka konference v Bělehradu. Všichni diskutující poukazovali na to, že právě v době nadcházející konference v Bělehradu mají podněty vyplývající z dokumentu Charty 77 mimořádný význam. Zdůraznili nutnost důsledné obhajoby základních lidských práv a klíčových svobod, mezi které rozhodně patří na první místa svoboda náboženského vyznání, svoboda výměny informací a svoboda pohybu. Práva pracujících je třeba spojovat s právem na stávku, manifestaci a demonstraci a na svobodnou volbu povolání a pracoviště. Helsinská dohoda má být posuzována jako celek. Vloni ustavená Čsl. pracovní skupina křesť.-demokratické strany Švýcarska CVP, která se na letošním Symposiu ČSKP plně podílela, vypracuje ke konferenci v Bělehradu zvláštní memorandum, které dá k disposici příslušným oficiálním místům.

Chvílí ticha a povstáním uctili účastníci Symposia památku profesora Jana Patočky.

K Symposiu došly pozdravy z řad krajanů i od významných švýcarských křesťanských demokratů — od předsedy švýcarských křesťanských odborů D. Casettiho a od generálního tajemníka křesť. demokr. strany dr. Fagagniniho. Mimořádnou pozornost vzbudil pozdravný telegram, který Symposiu poslal sekretář Světové Křesťansko-demokratické Unie Angelo Bernassola z Říma.

Třídenní rokování probíhalo v příjemném prostředí renovovaného a modernizovaného kláštera z 11. století. Přesto, že velká většina času byla věnována přednáškám, výkladům a diskusím, našla se v sobotu večer i chvíle pro družné posezení u švýcarského červeného vína, nad kterým zazněly české a slovenské národní písně. Všichni účastníci symposia se v neděli odpoledne rozešli s přesvědčením, že za rok se sejdou znovu, již po šesté a pravděpodobně opět ve švýcarském Wislikofen.

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

2051 Park Road, N.W., Washington, D.C. 20010

PROHLÁŠENÍ RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Zastupitelstvo Rady svobodného Československa se sešlo k výročnímu zasedání v Torontě ve dnech 5. a 6. listopadu 1977 a při té příležitosti vydalo následující prohlášení:

"Od svého založení v roce 1949 Rada svobodného Československa soustřeďuje síly českých a slovenských demokratických exulantů k práci a zápasu proti komunismu a za obnovu svobodné ,nezávislé a demokratické Československé republiky. V tomto úsilí Rada vždy pečovala o to, aby spřátelená cizina byla pečlivě informována o všech důležitých otázkách, dotýkajících se svobody československého lidu; pěstovala přátelské styky s představiteli a lidem západních zemí; spolupracovala s krajanskými organizacemi; spolupracovala se svobodnými představiteli národů střední a východní Evropy ovládaných komunistickými stranami; a udržovala styk s domovem, aby mohla jeho tužby a zájmy co nejvěrněji v cizině zastupovat.

Během této dlouhé doby a navzdory domácímu násilí Komunistické strany Československa a zahraničnímu násilí Sovětského svazu Češi a Slováci zachránili podstatu československé demokratické tradice, nalézají v ní oporu před plaností komunistické ideologie, nelidskostí režimu a sovětizací života. Její ideály jsou jim vzpruhou v pokračujícím zápase o lepší bytí.

O síle demokracie v Československu byl znovu podán důkaz, když v lednu tohoto roku, pod nejtužším komunistickým režimem v Evropě, čeští a slovenští vlastenci vyhlásili CHARTU 77, žádající konec porušování lidských práv a svobod. Rada sleduje toto hnutí za lidská práva a svobody s obdivem ,sklání se v úctě před jeho největší obětí, profesorem dr. Janem Patočkou, a vzdává čest všem těm statečným, kteří jsou ve jménu tohoto hnutí persekuováni. Rada svobodného Československa používá všech svých sil a možností, aby v západním svobodném světě domácí hnutí podpořila na mezinárodním fóru vytvořeném helsinským závěrečným aktem ve spolupráci se všemy organizacemi oddanými týmž ideálům.

Československé úsilí je součástí nezadržitelného hnutí za lidská práva a svobody, jež zasahuje všechny státy ovládané komunisty a jež se stává hybnou silou západních demokracií. Rada je do tohoto úsilí zapojena od počátku. Západním demokraciím však patří uznání za to, že otázku lidských práv a svobod daly znova na pořad mezinárodní politiky a že se jednotlivě i společně snaží o jejich prosazení.

Československý exil se od roku 1948 rozrostl ve velkou světovou obec Čechů a Slováků s novými zájmy, pouty a zodpovědnostmi. Avšak věrné Čechy a Slováky po celém světě spojuje oddanost zemi, ze které vzešli, její nezávislosti, jež je nezbytnou podmínkou plného národního života, svobodě, bez níž není rozkvětu kultury, a společné československé demokratické tradici, kterou si odnesli do ciziny jako hrdé dědictví. Tak jako miliony Čechů a Slováků doma, tisíce exulantů v cizině pracují k tomu, aby dali myšlence svobody a demokracie v Československu nový život, za což je jim Rada hluboce vděčna.

Zastupitelstvo Rady připomíná celé exulantské obci, že vstupujeme do výročí roku, který je základem novodobých československých dějin a československého rozvoje. Pro Čechy byl rok 1918 jen obnovou české státnosti, pro Slováky ale byl záchranou národní existence. Pro Slováky přinesl takový rozvoj národního života, jaký nemá příkladu v moderních dějinách. Proto toto výročí je a zůstane zdrojem trvalé inspirace lidí doma i všech Čechů a Slováků v exilu. S tímto vědomím oslavíme jubileum našeho státního života.

Členové zastupitelstva Rady svobodného Československa jsou si vědomi své zvláštní zodpovědnosti za dílo československého exilu. Vzpomínáme-li s úctou domova a všech, kdo tam pracují, bojují a trpí za svobodu Čechů, Slováků i lidí Podkarpatské Rusi, vzdáváme-li poctu demokratickým silám celého světa za jejich záštitu naší věci a prosíme-li exulanty, aby zůstali věrni ideálům, pro něž odešli do ciziny, sami si připomínáme, že dobrovolná sebekázeň, vzájemná úcta, solidarita a osobní obětavost všech členů zastupitelstva jsou nezbytným předpokladem úspěchu naší práce."

V Torontě, dne 6. listopadu 1977.

Rada svobodného Československa

Domáci český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

● **MINARIK'S BAKERY**

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

19 CZECH CHRISTMAS SONGS — KOLEDY —

Vocal edition — $1.25
Accompaniment — $3.95

Send postpaid order to:

Sr. Anita Smisek, O.P.
104 2nd Ave. S.W.
Faribault, Mn. 55021

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 ● Tel: 278-4848

VILÉM MRŠTÍK:

POHÁDKA MAJE

(Pokračování z min. čísla)

Lehoučký šumot protáhl sálem, odkudsi z leva zazvonil veselý ženský smích; Helenka zprvu se ani neodvážila pozvednout oči, teprve nyní vyhrnula řasy a viděla, že několik párů očí je upřeno na ni. Krev se jí nahrnula do tváří, v uších jí začalo znít — ropot hlasů v nesouvislém zmatku pohvizdujících houslí a lkavé pikoly hlučel kolem ní. Tušila, že předmětem všech pohledů je ona, bylo jí pojednou do pláče a stydno tak, jakoby stála na pranýři na pospas pohledů všech.

Teprve po chvíli se upokojila, když hudba začala hrát.

* * *

Byl to první její ples. Před tím nikde nebyla, nikam nechodila a tančila-li kdy, tančila jenom se svými sestrami. Od té doby, co nad nebožkou matkou začala růst tráva, jakoby se světa byla zbyla. — Když se do něho vrátila, lekla se tolika lidu najednou. Nikdo ji neočekával, překvapení zračilo se v tváři všech.

Proslýchalo se o ní, že roste do krásy, ale tak krásnou si ji přece nikdo nemyslil. Bylo jí teprve šestnácte let, dítě ještě, ale jedno z těch světlých zjevení, jakými se zřídka chlubí matka země. Nesměle kladla nožky, nesměle se dívala, ale jaká byla právě v nevinné té zdobě polodětských půvabů! Kdo ji znal jako školačku, nikdy by byl neřekl, že vyroste v takový květ.

Až do nedávna nikdo o ní nevěděl, nikdo o ní nesoudil, — v lesích zrozena, k lesům připoutána láskou i osudem, žila sama sobě život tiché samoty a nepozorována ve stíny stromů vykvetla jako fialka. A tu pojednou dryadka hor přestrojená objevila se mezi lidmi a rozhlížela se modrýma svýma očima kolem sebe, bílýma rukama tiskla rusé svoje vlasy na spáncích a nožky opatrně kryla pod obrubu šatů, aby někdo neviděl, jak jsou malounké... Lehounká jak peří sechvěla se na přistavenou lavičku a kdo na ni pohlédl, cítil, že samo nebe seslalo v ní na zem jednu z nejčistších svých bytostí.

Měla na sobě šaty modré, kolem boku spjaté atlasovým pasem barvy jen o poznání světlejší, který šerpou po boku jí splýval na stranu; na bílé šňůře kolem boků jí visel vějíř z růžových per. Za pasem měla bledou růži ukrytou v chumáčku tmavých fialek. Když se zapomněla, z pod obruby šatů vykoukly jí uzounké špičky bílých střevíčků. Nebylo možno vymysliti prostějšího úboru, než milou, třebas naivní, při tom ale nevýslovně tklivou harmonii modravého toho roucha, růžových per a bílých střevíčků. Vlasy měla přihlazené k spánkům po venkovském způsobu a na zad shrnuty v prostou úpravu dvou hustých pletenců; každý z těch pletenců byl na konci ovázán temně modrou sametkou. Když vstala, vlasy sahaly jí až hluboko dolů... Ve tváří byla bílá, až světlá, jakoby se v mléce koupala, živila rosou, ba zdálo se, že i krev měla světlejší než lidé jiní. Tělem byla nevysoká, štíhlá a jemná a měla krásné pohádkové oči; modrá jejich barva se rozlévala bílou její podobou, tvář plna byla jejich lesku a smutné, divně zamyšlené krásy. Když mluvila, rty její jakoby se rozpukly: byly červené a živé jako krev; kdykoliv se usmívala, shrnuly se vždy na jednu stranu a obnažily dvě řady drobounkých, dětských ještě zoubků. Jednu chvíli tak prudce pohodila hlavou, že jeden z jejích pletenců, který "stará paní" právě v rukou vážila a ukazovala své sousedce, vysmykl se této z ruky, přes kulaté ramínko svezl se jí na prsa a odtud na útlý, mladý její klín...

Sehnula rozpačitě hlavu a hrála si s atlasovou svojí šerpou. Ve zlaté úpravě vlasů ležel nyní světlý profil její tváře, jemně vykroužená brada s důlkem uprostřed malé, ku hlavě vkusně přitisknuté ouško. Pojednou, jakoby ji omrzela dětská ta hra s atlasovou šerpou, zdvihla hlavu nazad a krásným pohybem ruky přehodila vlasy zpět. Oči zbožně obrátila vzhůru ke stropu a dlouhý, těžký vzdech vydral se jí z prsou; krásná hrud' se jí při tom vzedmula a průhlednou rouškou mušelínu prosvitla bílá její plet'. Měla mírně vystřižený krk a nahé místo křížem přeložené průsvitnou rouškou. — Bože, jak si tu připadala pojednou osamocená, opuštěná a zbytečná, zbytečná při vší pozornosti, kterou jí věnovaly kamarádky, při vší té novotě a nevídanosti strakatého života, kterému nerozuměla a smysl jeho jedva chápala!

Jediným tím povzdechem jakoby se vyplakala uvnitř, — oči se jí vyjasnily. Helenka už klidně dívala se s jedné osoby na druhou. Hudba hrála, páry tančily — osaměla. Zdeňce poklonil se jakýsi pán a v náručí jí odnesl doprostřed kola. Také Cilka už se vznášela v růžových svých šatech a usmívala se na ni přes rameno shrbeného pána. Stará paní odešla kamsi do vedlejšího pokoje.

Helenka užila vhodného toho okamžiku, uklidila se stranou do zastrčeného koutku u prvního okna od síně a skryla se mezi záclony. Tam jí bylo líp. Nikdo na ni neviděl a sama viděla všechno. Jen aby do tance ji nikdo nebral, pane Bože, jen to ne. — Tak jí srdíčko v prsou poskočilo, když si pomyslila, že by také tak někdo mohl přistoupit k ní, také tak se jí poklonit a vyzvat ji k tanci... Uměla tančit, ale netroufala si. Tenkrát byla ještě malá, její sestry, dokud byly doma, zvláště Gusta, učily ji prvním krokům valčíku a polky ,i při klavíru tančila už potom skoro dospělá, ale to byly sestry, kdežto tady — stud jí zkrvavil běloučké líce a celá hořejší polovice jejího těla skryla se za bílou záclonou...

Ale než se nadála, stál už někdo u ní. Přistižena v rozpacích, tak byla pomatena v tu chvíli, že nevěděla, kam s očima, kam s rukama, kam s celým tělem. Neřekla ani "ano" ani "ne" a jen bojácně obrátila oči vzhůru, jakoby se teprve ptala, co ten člověk po ní chce. Ale viděla už jen černé, hladce přičísnuté temeno hlavy, jejíž vlasy na dvě strany rozděleny byly bílou, až kamsi za krk spadající stezičkou. Než se vzpamatovala, černý pán byl už tentam a jen podle té stezky na hlavě, táhnoucí se od temene za límec, poznala jej v tmavé skupině pánů. Cos jim vypravoval a červený v tváři smál se do bílého šátku.

Pak už nikdo pro ni nešel.

Nyní teprve si rozvážila, co vlastně provedla. Zastyděla se, ale pak se usmála a byla ráda: ted' aspoň nikdo pro ni nepřijde.

Dohráli.

Cilka vysmekla se svému pánu z náručí a přisedla k ní.

"Proč jsi nešla?" ptala se.

Helenka vypravovala, jak se to stalo.

"Který to byl? — Ten? — A! — to je žid. To já ti najdu jiného tanečníka" — a chtěla vstát.

"Pro Boha ne," stáhla ji Helenka zpět. "Ne, ne — ne — já nechci! — — —"

"Jednou musíš začít."

"Já vím, ale dnes ne, — jenom dnes ne, až jindy."

"Ty jsi divná — — — A nač tu jsi?"

"Tak — podívat se."

"Vždyt' ty ani nevíš, co je to — tanec!"

"Ať'sisi."

Pak se hovor svezl v jinou stranu a Helenka vypravovala Cilce, co je u nich nového. Hned byla veselejší, hovořila, usmívala se a bavila se s kamarádkou svou jako se svou duší. Francouzský králík, ten, co tak vždycky po pokoji běhal a se vším si hrál, — "už není," pravila lítostivě. Chodil za ní, chleba z ruky ji bral a je tomu tři dni, našla jej mrtvého. Složila ruce, snesla je na klín a vyhlédnuvši kamsi do prázdna, vypravovala dále. Srnku jim někdo otrávil; tři dni pro ni plakala, tři noci nespala, čtvrtý den jí přivedli jinou, ale už to nebyla ta, to už nebyla "Lucka" — lekala se nesmírně a pak, aby ji zas někdo nezmařil. Dala ji tedy odvésti zas do lesa... Z Broka se dělá hrozný dareba. Jinde ležet nechce než u ní a převalí se, kde mu napadne. Onehdy s lůžka prackou stáhl její šaty na zem, svinul si je do věnečku a na ně. Přišla právě, když si lehal, a tolik mu domluvila, že zalezl pod lůžko a odtud jen se tak ohlížel po ní, kdy už tomu hubování bude konec. V létě je s ním ještě větší kříž. Jinde být nechce než na sluníčku na dvoře nebo v zahrádce a tu záhon nezáhon, kvítek nekvítek, kde sluníčko svítí, tam se převrátí. A jakou škodu při tom způsobí, to si nepomyslí. "Tak Bůh ví, co s ním budeme dělat" — dodala — "snad ho budemem muset uvázat nebo do boudy zavírat — už to s ním není a není k vydržení. — Martě onehdy snědl celý hrnek sádla, potom zas krajáč mléka v komoře jí vyvrátil a tak škoda na škodu — — Strašlivý pes!" zapomněla se a vykřikla skoro na celý sál. Pak se náhle odmlčela a probírala se v myšlenkách, co by ještě pověděla.

Sem že by nebyla šla, ale tatínek nedal, tatínek chtěl, že radši doma zůstane, než aby šel sám. "Vždycky jsem byla sama doma, nikdy jsem nikam nechodila a najednou: "pojedem!" A hned šaty šít, do Brna s Martou, oblékli mě, naložili na sáně a tak. A co já tu? Tančit se mně nechce a ted' jen abych se dívala a čekala, až bude po všem."

A tak švitořila as dvacet minut, než začali hrát: jak vlaštovička, kterou vyvádějí z hnízda, obrací krček, hlavu nazdvihuje, dolů a dívá a šveholí při tom sobě pro radost' i jiným. Cilka jako dospělá a zkušená už v tajemstvích tohoto světa, dala si všemožnou práci, aby ji přemluvila a bojácnou uvedla v let: "pojd'" — pravila — "neboj se, nejsi malé dítě, jednou se pustit musíš," naléhala neustále a aby ukázala, jak už sama létat umí, vznesla se jak obláček nad zem a zmizela v sále.

Muzikanti spustili intrádu a pro Cilku si přišel tentýž černě oděný pán, co ji prve odvedl k tanci.

(Pokračování příště)

RŮZNÉ ZPRÁVY Z ČESKOSLOVENSKA

Nové známky vyšly: čtyři známky se zobrazeními lidového kroje — ženských čepců z okolí Mladé Boleslavi, Važce, Závadky a Bělkovic; pět známek čerpajících z ilustrací knih pro děti a mládež z celého světa, mj. od Jiřího Trnky, J. Trojana a samozřejmě i sovětského G. Pavlišina; pět známek z dějin letectví k 20. výročí vypuštění první družice 4. října 1957 — jsou na nich dva zepelíny z r. 1909 a 1928, tři historické stroje, balon J. Blancharda z r. 1875, připomínka letu O. Lienthala z r. 1898 a konečně letu pionýra letectví v našich zemích ing. Jana Kašpara z Pardubic do Prahy 13. května 1911; jedna známka k Světovému dni hudby, vyhlášenému organizací UNESCO; tři známky k běhradské schůzce účastníků Helsinské konference před dvěma roky od Karla Svolinského s nápisem "Za Evropu míru, spolupráce a společenského pokroku" uprostřed figurální výzdoby; pět známek s portréty kosmonautů: Gagarina, Leonova, Armstronga, Koroljova a jedna symbolizuje sovětsko-americkou spolupráci a létající ostrov budoucnosti; v sérii znaků měst byla vydána známka se znakem Vranova nad Teplou na Slovensku a Kralup n. Vlt.

*

Do 30. srpna 1978 má skončit veškerá stavební činnost na Václavském náměstí — dnešní desetitisíce dětí, píše časopis Architekt, znají toto náměstí jen rozkopané. Naprosté ticho prý tam ale má nastat až r. 1983.

*

Mezi ČSSR a NSR je pět silničních hraničních přechodů: od severu Pomezí n. Ohří, Rozvadov, Folmava, Železná Ruda a Strážný; s Rakouskem sedm: Dolní Dvořiště, České Velenice, Halámky, Nová Bystřice, Chvalovice (Hatě), Mikulov a Bratislava-Petržalka; do SSSR lze jet po silnici jen přes Vyšné Nemecké.

*

Není krádež jako krádež, ale k domu č. 64 na Václavském náměstí přijelo 21. července odpoledne nákladní auto, klidně si z něho vystoupili nějací lidé, naložili lešenářské trubky a dřevěné podlážky a odjeli. Asi poslouží při nějaké "fušce".

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-1477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

VOICE OF THE NATION

PLENARY SESSION

CONFERENCE ON SECURITY AND COOPERATION IN EUROPE

BELGRADE, YUGOSLAVIA

REMARKS OF SENATOR BOB DOLE

NOVEMBER 25, 1977

Mr. Chairman, I wish to extend my gratitude to the government of Yugoslavia for the excellent job they have done in hosting this historic meeting. Although my duties in the Senate of the United States have prevented me from spending as much time here in Belgrade as I would have liked. I, along with my colleagues in the Congress, have followed these proceedings very closely and with great interest. The Chairman of my delegation, Ambassador Goldberg, has articulated the views of our government and our people on many occasions during this meeting in a frank and forthright manner. He has expressed the particular concerns of our country that the human rights provisions of the Helsinki Final Act be implemented and observed. In doing so, he speaks for all Americans.

My delegation, however, is not only concerned with the human right provision of the Final Act. We are dedicated to the fulfillment of all its provisions. Quite frankly, great doubts were expressed by many Americans about the Final Act at the time it was signed in August of 1975. It was not all some Americans wanted and more than others cared for. President Ford was criticized for his participation at Helsinki and the Final Act was a matter of some contention in last year's Presidential election.

To his credit, President Carter not only continued, but personally strengthened America's commitment to implement the Final Act. Just last week, Vice President Mondale reaffirmed this resolve. American commitment to the implementation of the Final Act is across the Board, it is strong, it is bipartisan.

Mr. Chairman, I am sure that whatever is accomplished here will be the result of compromise and cooperation. It is significant, however, to note that whatever the end results, there has been a review of the Final Act and there is a consensus for additional meetings. This, in itself, is progress — painfully slow as it may be.

Politics of human rights

Without a doubt, it is popular politically speaking, to pursue the quest for human rights. In most cases, it is also highly appropriate. Some, of course, would have you believe they discovered the dignity of man, while others are quick to condemn but slow to self-examine.

Ambassador Goldberg and other United States delegates have been specific and to the point. They have properly stated our case. Therefore, it is not my purpose to confront, or posture, or pound anyone over the head. Specific "human rights" cases which have been called to my attention have been passed on to appropriate officials. I shall hope for expeditious handling and favorable disposition. My delegation does not seek to confront but to cooperate and we do not seek to confuse but to clarify and not to weaken but to strengthen.

A nation of immigrants

We are a nation of immigrants, people who have come from all over the world to participate in the promise of America. Most of our population come from European backgrounds. They have cultural and ethnic identity with most of the participating states in this meeting. They actively maintain their interest in their heritage and in their former homelands.

They express their interest through associations and organizations throughout America. For example, I have met with representatives of organizations such as the National Confederation of American Ethnic Groups, the Czechoslovak National Council of America, the Congress of Russian Americans, the Polish American Congress, the Hungarian Organization in North America, the Ukrainian National Association and the Joint Baltic American National Committee — and many others. They have expressed their concern not only about the human rights provisions of Basket II and Principle VII, but also about the right of self-determination of all peoples.

It is a fact that the United States has never recognized the Soviet incorporation of Lithuania, Latvia, and Estonia and U.S. official policy of non-recognition was not affected by the results of the European Security Conference. This longstanding principle is the policy of the United States and is supported by the Congress of the United States.

I cite these groups and their concerns not to be provocative or confrontational. I merely wish to clarify and explain the reasons for the strong concerns of my delegation and my government in the field of human rights. There is — in my opinion — a direct connection between the public perceptions of the integrity of the Helsinki Process and the ability of governments in the West to carry on the process of detente. Public trails of political dissidents, for example, could have a profound impact on pending or subsequent bilateral and multilateral agreements. Most members of the Congress of the United States believe, in my opinion, that human rights cannot be subordinated to development, cooperation, and security.

Our basic goal is to promote genuine understanding and relaxation of tensions between the participating states, greater respect for human rights, freedom of religion and self-determination of all peoples. We view CSCE as an important step toward achieving these objectives. We also understand that ours is not a perfect system — that we too have our own problems and failings — but we are making efforts to do better, and we will continue our work toward full implementation of all the provisions of the Final Act in our own country.

American proposal

Finally, it is in this spirit that the American delegation, with the support of other delegations, will put forward a proposal which will, among other things, recognize the importance of the CSCE process and its continuation. The proposal will resolve to implement unilaterally the relevant provisions of the Final Act relating to human rights and fundamental freedoms and to ensure their implementation bilaterally and within the context of the CSCE and other multilateral fora.

December 10 is Human Rights Day, Anniversary of the U.N. General Assembly's adoption of the Universal Declaration of Human Rights in 1948. May it serve to remind all nations of how far we have come and the distance yet to travel as we strive for future cooperation and security in Europe.

CZECH MASS
EVERY SUNDAY
at St. Procopius
in Chicago,
at 10:30 A.M.



Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION
SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS
Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2239
Chicago, Illinois 60623

● SOME ASPECTS OF THE SLAVIC-AMERICAN PEOPLE

DR. JOSEF ČADA:

The series of articles appearing in the "Hlas Národa" recently on the problems of teaching Slavic languages in the institutions of higher learning might suitably be complemented by a brief resume of the Slav as we know him in America.

To speak of the American Slav means to describe him from three distinct angles. He has been historically divided into these. There is the **East Slav,** consisting largely of the Great Russian, the Little Russian, or Ukranian, and the White Russian. His racial associate to the West is the **Western Slav,** or the Czech, Pole, and the Slovak. Finally in the South of Europe there live the **South Slavs,** or the Slovenes, Croats, Serbs, Montenegrins, and Bulgarians. One meets with all these groups in the United States, and many of them are concentrated in large urban areas and industrial states.

To understand each of the enumerated groups is to see it in the light of its European culture. Its individuals came to and instituted in the States many of the spiritual and social values, language, religion, and a lifestyle on the foundations, which they had acquired in the home country.

The culture of the Slavs is an old one, dating to prehistoric times and unfolding its full bloom with the advent of the classical and Christian civilizations into their respective countries after about 500 A.D.

As far as the "American Slav" is concerned he must be classified as a relatively late immigrant, for his mass influx in the majority of cases dated to mid-nineteenth century and later. Until recently his arrival was characterized by Anglo-Saxon sociologists in the country as that of the "New Immigration".

Generally speaking this "New Immigration" was not considered socially and culturally equal to that of its predecessor entering the new world before 1850. The qualities identified with the most recent arrival were a high degree of illiteracy, low standards of living, indifference to assimilation, and the altitude to become the infamous "bird of passage", notorious for his temporary settlement in the States for the purpose of making money and then returning to the town or village of this European origin.

Chronologically the Western Slav, the Czech and the Pole led in early massive immigration. The South Slavs appeared in larged volume until after 1890, and the Russian, with a strong admixture of the Jewish element, in the first years of the twentieth century.

The Slav's attitude towards acculturation or assimilation fell roughly into three categories.

1. There were those in his ranks who flatly refused to accept Americanization and assiduously carried on in their old world cultural heritage. They jealously guarded their one-time values, customs, and way of life by means of the ethnic school, fraternalism, and the church. They busily propagated a sentiment of romantic nostalgia for the European manner of existence and barred the entrance to anything which might disturb their national purity.

2. The opposites of these conservationists were those who sought to acquire Americanization as soon as possible. Upon their arrival they almost at once merged with those considered the native group, replaced the use of the mother tongue with English, and changed their attitudes to conform with those of the assimilated or Americanized community in whose precincts they settled.

3. The Slavs who culturally prevailed in greatest numbers, however, accepted the middle way. They neither plunged wildly into the life they found in the States nor zealously avoided it. They promoted a pragmatic assimilation attempting a **sane combination** of the old and the new. They participated in American civic, social, and political life but continued to transmit many of the old ways of social conduct in the belief that the latter led to the good life and served as a psychological barrier against undue psychological change caused by the change from the old to the new world lifestyle. Thus they united the basic elements of their inherited culture with the ideals of an American existence, regarding the process of necessary assimilation as a two-way passage or reciprocal exchange of cultural traits.

The incoming groups of Slavs usually established their early settlements near the ethnic groups with which they had some contacts in Europe. So it was that the Czechs of the 1860s and 1870s chose their residence in close proximity to the German-Americans, located in the Central United States. The Slovaks, Croats, and the Poles gravitated towards the Czechs and Germans, and the Russians to the Poles and the Jews. Very few of the newcomers chose to live among Anglo-Saxon Americans.

The inevitable process of assimilation posed a cultural problem to the Slav on several fronts. Spiritually, for example, the Catholic or the Orthodox Slav found himself in a Protestant country whose native occupants did regard him as some one owing allegiance to the Pope, considered by Protestants as a foreign prince. The Slav also found that Protestantism had a distinct denationalizing mission. "We are all convinced", wrote one prominent Protestant author, "That in (Protestant) Christianity, particularly as interpreted by the founders of our Republic and their spiritual heirs, we have the way of life for all of us, old settlers, and newcomers, as individuals, and for America as a nation".

Another critical situation common to all Slavic groups was the cultural disparity between the parent and his child or offspring. The parent, because of his old world training, was seldom able to substitute the values, attitudes, and ideals, instilled in him in Europe, by what he found in America. The child, on the other hand, lived in a world governed largely by native surroundings. It spoke English, often attended the public school, and spent its leisure time among those whose interests agreed with his own. As time went on it became painfully aware of the lowly status of the family's social life and sensitive to the role that it lived as a member of a group regarded as that of America's second class citizens. Alienation in domestic relations and group belonging usually followed the child's recognition of its social status. Unhappily, the children of immigrant parents seldom reached the needed cultural and intellectual training to solve their group's position intelligently.

All Slavs coming to the States sought to accomodate themselves to their new environment by creating ethnic neighborhoods, or culturally self-contained and socially semi-autonomous communities. Yet such settlements were catalytic agents in the sense that their national basis remained stable and that those inhabiting them were exposed, in spite of their exclusiveness, to forces reaching and penetrating them from the fields of native or American culture. While emotionally the members of the ethnic neighborhood might retain their old world loyalties, customs, and lifestyles, practically they had to accept necessary elements of life found in the new world. The community, in short, transfigured them in the pragmatic aspects and standards of life.

The ethnic community, as was to be expected, faced considerable opposition from the native born or those thoroughly assimilated. Both elements censured it on two counts. First, they criticized its physical appearance; second, they accussed it of an unreasonable perpetuation of ancestral way of life. The first censure was more often than not justified. The second illustrated the critic's failure to understand the nature and urgent need for the early ethnic neighborhoods.

Because they housed impecuneous aliens the ethnic communities of not only the Slav but also of all other immigrant contingents tended to present a physically depressing picture. One illustration was the section of Chicago so well known to many of the readers of the "Hlas Národa". It was the Pilsen neighborhood. A student of sociology who described it in the 1900s said that it was an area of thirty-two acres with a population of 7,006 people or 219 inhabitants per acre. Its family dwellings averaged for 360 to 400 square feet as against the standards accepted today of 2500 feet. There were five occupants to a three or four room apartment. Only eight of every forty-eight homes had a bathtub. The crowded look of the neighborhood was accentuated by the inclusion of fifty tailor shops, twenty-two factories and one hundred-forty small industrial and commercial establishments. There was little space for playgrounds for children or gardens for the adults to putter in for recreation. The street pavements were in a sad shape, and refuse was found piled in the alleys.

(Conclusion in next issue)



Looking Ahead

by

Dr. George S. Benson

President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM

Searcy, Arkansas

THE PANAMA CANAL ISSUE

The Panama Canal issue continues to be one of the hottest subjects being discussed in Congress at this time. It has been my privilege to watch the goings on in Congress for 45 years. The issue of the Panama Canal is one of the strangest that I have witnessed. The Canal has been well run, it has been open to all nations of the world, it has been operated with fairness to everybody under American direction.

Why then should there be all this urgency for taking control of the Canal from the hands of America and putting it in the hands of a very small country, a weak country, a country under a Dictator and subject to Communist pressures? On the face of it, it looks absurd.

For weeks I have been reading the newspaper and magazine articles about it and listening to the radio and TV, trying to decide from whence comes the pressures for this change. Since the Canal has been serving all nations of the world that wanted to use it through these years and since it is America's policy to keep it that way, it would appear there is certainly nothing to be gained by putting it under the control of one small country, noted chiefly for its instability, and now under the influence of a Dictator who wrested control from an elected President.

It is interesting to note however that some of America's largest banking interests also have branch banks in Panama which have loaned very large sums of money to Torrijos, the Dictator of Panama. Panama is said to owe $2,700,000,000 to U.S. banks and their foreign branches.

In the original treaty by which America obtained the Panama Canal Zone it was agreed that $250,000 a year would be paid to Panama, in addition to the purchase price of $10 million. In 1936 this was increased to $430,000 a year. Then in 1956, it was increased to $1,900,000 a year and has been paid at that rate since.

But the new treaty increases the annual payment to $50 million a year. Then a second treaty has been negotiated — a companion treaty to the Canal treaty — which would grant aid to Panama apart from the Canal totaling $345 million. These sums would evidently enable Panama to satisfy her huge loans in which bankers in New York and other cities are interested. This could be one source of pressure.

America negotiated for the Panama Canal Zone with Panama very shortly after Panama gained independence from Colombia, for which she paid a purchase price of $10 million. But this was only one step in America's negotiation. She next went to all of the individuals who owned land in the Panama Canal Zone and bought every foot of the land from the individuals to further secure her title.

Then America still went another step. She realized that Panama had recently revolted against Colombia and that Colombia had not recognized that independence. Therefore, America went to Colombia and negotiated another agreement whereby she paid to Colombia $25 million. Therefore, every possible step was taken in making the title secure. It was bought from Panama, then it was bought from Colombia from whom Panama has seceded. Then it was bought from all individuals in the Zone who owned any land there.

Not only did America, however, pay many millions for the Canal Zone but it is reported that the expenditure that America sustained in the construction of the Canal and its upkeep and defense totals $5,695,745,000. It would look more appropriate for Panama to be buying the Canal and paying America for it instead of having it given to her in addition to having this special aid of $345 million given to her plus a tremendous income of $50 million, year by year, from now until 1999.